

Les prioritats de qui?

Guia per organitzar campanyes
sobre despesa militar i social

OFICINA INTERNACIONAL PER LA PAU

Les prioritats de qui?

Guia per organitzar campanyes sobre despesa militar i social

OFICINA INTERNACIONAL PER LA PAU

Publicat per: INTERNATIONAL PEACE BUREAU, 2007

working for a world without war

ISBN 92-95006-04-6

International Peace Bureau

www.ipb.org

mailbox@ipb.org

Tel.: +41-22-731-6429

Fax: +41-22-738-9419

41 rue de Zurich

1201 Geneva

Suïssa

Escrit i editat per Colin Archer

Disseny: Parfab S.A., 44 Rue de Berne, 1201 Geneva

Impressió: Imprimerie Minute, Geneva

Agraïments:

A Henrietta Wilkins, Mathias Nnane Ekah, Emma Henriksson i tots els grups el material dels quals apareix en aquest llibre i també al personal, la Junta i els membres de l'IPB.

Aquest llibre està dedicat a Ruth Leger Sivard.

L'IPB agraeix el finançament rebut de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament

i

Rissho Kosei-Kai, Japó

Les prioritats de qui?

Guia per organitzar campanyes sobre despesa militar i social

Índex

1. Introducció
2. Preguntes més freqüents
3. Informació general
4. L'organització de campanyes sobre les prioritats pressupostàries
5. Exemples de campanyes imaginatives
6. Creació d'una xarxa mundial
7. Llocs web
8. Publicacions
9. L'Oficina Internacional per la Pau
10. Catàleg de publicacions de l'IPB

1. INTRODUCCIÓ

«La guerra és el resultat de la covardia; cal ser valent per renunciar a les respostes fàcils i trobar solucions pacífiques.» ~Padmé Amidala¹

Com es pot influir en els governs?

Com es pot fer que deixin de gastar-se milers de milions de dòlars en armes i en la guerra mentre milions de persones es moren de fam i pateixen innecessàriament i el planeta s'escalfa?

Com es pot convèncer el sector privat —i els homes de negocis rics— perquè inverteixi en productes i serveis que donin resposta a les necessitats humanes i l'equilibri ecològic en lloc d'amenaçar la nostra seguretat fent veure que la protegeix?

Com es poden mobilitzar els nostres conciutadans i els contribuents, com es pot unir la població per fer-se sentir?

Aquestes són algunes de les preguntes bàsiques que plantegen avui moltíssimes persones arreu del món. Aquest llibre no intenta analitzar tots els detalls d'aquestes qüestions importants, sinó més aviat mostrar què han fet i què estan fent algunes persones per desafiar la bogeria militar del nostre temps, qüestionar la despesa i les inversions militars, i proposar alternatives. A més, aquest llibre ofereix reflexions i recursos per ajudar aquelles persones que estan decidides a saber «què cal fer» i quina és la millor manera de fer-ho.

GRANGES EN LLOC D'ARMES, LLIBRES EN LLOC DE BOMBES...

Que fàcil que és recitar un eslògan, i què difícil que és dur-lo a la pràctica. Al final, però, cal triar. Tot és qüestió de prioritats.

L'adopció de la qüestió de la despesa militar i social per part de l'IPB sorgeix de la seva implicació en el tema més general: «El desarmament per al desenvolupament». Aquest tema és al seu torn el resultat

---

¹ Personatge de ficció de la saga cinematogràfica de ciència ficció de George Lucas, *La Guerra de les Galàxies*.

del nostre treball anterior sobre seguretat humana (vegeu www.ipb.org). Hem identificat aquesta qüestió perquè, des del punt de vista de la seguretat humana, els costos d'oportunitat de la inversió en el sistema militar són recursos perduts per a la lluita pel desenvolupament sostenible i la justícia social. Ningú no pot contemplar l'augment de la despesa militar mundial fins als **1,2 bilions de dòlars** (SIPRI, xifres del 2006) sense imaginar com es podria utilitzar aquest ingent tresor: per salvar vides, desenvolupar comunitats pobres, protegir el medi ambient, promoure fonts d'energies renovables, etc. Hauria de ser evident que —com tants altres problemes socials i econòmics— la qüestió es troba enmig d'una intricada teranyina de qüestions relacionades: percepcions d'amenaques, doctrines sobre la seguretat, estratègia geopolítica, interessos creats i infraestructures industrials heretades, entre altres. Aquests factors s'han de tenir en compte si volem tenir influència. No obstant això, si ens centrem directament en les prioritats pressupostàries, podem centrar l'atenció política i la preocupació pública en un qüestió que, gairebé sempre, passa desapercebuda.

Atesa la magnitud d'aquest repte, l'IPB s'ha compromès amb un programa de treball a llarg termini sobre aquest tema.

EL DESARMAMENT I EL DESENVOLUPAMENT A L'ONU

La qüestió de les necessitats dels sectors militars i socials que competeixen pels mateixos recursos no tan sols es debat en l'àmbit nacional. A la dècada de 1980 **la relació entre el desarmament i el desenvolupament** va ser una preocupació bàsica de les Nacions Unides. L'ONU va organitzar una cèlebre conferència sobre aquest tema a Nova York l'any 1987.² D'ençà d'aleshores, el tema gairebé s'ha abandonat del tot. Més recentment, l'Informe del 2004 del **Grup d'Experts**³ a l'Assemblea General de l'ONU va intentar reactivar la qüestió. L'informe, tot i que no deixa de banda la qüestió de la despesa, destaca nous elements que no formaven part del debat a la dècada de 1980, però que ara representen temes importants per a la societat civil a molts països, sobretot el debat sobre les mines terrestres i les armes lleugeres, i la qüestió es troba dins d'un context més ampli en termes de seguretat i terrorisme.

---

² (A/CONF.130/39, via: <http://disarmament2.un.org/cab/d&d.html>).

³ <http://disarmament.un.org/cab/d&d.html>.

Tal com dèiem en aquella època: «Les qüestions clau són amb quina seriositat es tractarà l'informe i el procés de seguiment ulterior; quina hostilitat desencadenarà l'oposició dels interessos creats, i —com tantes vegades— quina força té la resposta de la societat civil. L'IPB recorda que una de les recomanacions de l'informe dels experts de l'ONU és que els grups de la societat civil facin seva aquesta qüestió.»⁴ Val a dir que fins ara la reacció general a l'informe dels experts amb prou feines s'ha notat. Per tant, la qüestió és la següent: què més es pot fer per convèncer els governs i les autoritats que han d'actuar? Com es pot donar a conèixer el tema?

L'ABAST D'AQUEST LLIBRE

Les prioritats de qui? és una continuació de *Warfare or Welfare? Disarmament for Development in the 21st Century: a Human Security Approach*, un text de 100 pàgines publicat per l'IPB a finals del 2005 (disponible a la Secretaria de l'IPB o a www.ipb.org). La darrera obra combina a) una presentació objectiva i política de les qüestions que s'inscriuen dins de l'epígraf *Desarmament sostenible per al desenvolupament sostenible* (incloent-hi la seguretat humana, la despesa militar, els efectes de les armes sobre el desenvolupament i les bases militars) amb b) un text paral·lel que ofereix breus resums del treball d'una sèrie d'organitzacions membres de l'IPB.

Les prioritats de qui? amplia aquest text paral·lel i engloba un ventall més ampli de grups de la societat civil. Al mateix temps, el tema principal és més reduït. Com indica el títol, el centre d'atenció de les activitats descrites en el volum actual (molt modest) és bàsicament la qüestió de **la despesa i els recursos**, públics i privats. Per bé que el programa **Desarmament per al desenvolupament** de l'IPB cobreix l'ampli terreny descrit anteriorment, s'escapa de la compilació actual, que inclou exemples del treball d'ONG en totes aquestes àrees.

L'esperança de l'autor és que el material que aquí es presenta —tant els mètodes generals de campanya defensats com els exemples dels projectes que es duen a terme arreu del món— inspirei altres persones perquè s'impliquin en aquesta qüestió i trobin el seu camí per exercir la seva influència.

⁴ *Warfare or Welfare?*, IPB, 2005.

2. Preguntes més freqüents

P: «Desarmament sostenible per al desenvolupament sostenible», què vol dir això?

R: Fa referència als esforços per reduir tant la despesa militar com els impactes negatius de l'armament sobre els països en via de desenvolupament i les comunitats pobres.

P: Quin és el tabú més gran en l'àmbit del desenvolupament?

R: La despesa militar. Tothom vol que es dediquin més diners al desenvolupament sostenible, però gairebé ningú no parla dels recursos lligats als pressupostos militars.

P: Quin nivell ha assolit la despesa militar?

R: La despesa militar mundial ha arribat als **1,2 bilions de dòlars** anuals, segons el SIPRI (xifra del 2006).

P: Amb quina rapidesa augmenta la despesa militar?

R: Aquesta xifra representa un increment del 3,5% sobre la xifra del 2005, i és un 37% superior a la de fa una dècada.

P: Quins països hi dediquen més diners?

R: El 2006 els Estats Units van representar gairebé la meitat del total, amb 529.000 milions de dòlars, seguit pel Regne Unit, França, el Japó i la Xina, cadascun dels quals amb un 4-5% sobre el total mundial.

P: Però els nivells de despesa militar no han caigut des del final de la guerra freda?

R: Sí que van caure, entre el 1990 i el 1997, però després van tornar a pujar a partir del 1998, i des de l'11-S s'han disparat.

P: Quant ha costat la guerra de l'Iraq fins ara?

R: La xifra donada pel National Priorities Project és de **456.000 milions de dòlars** fins a finals de setembre del 2007, sobretot «dotacions suplementàries» concedides per l'Administració Bush des del 2003, és a dir, aquesta despesa ocupa un lloc preeminent en el pressupost militar ordinari dels Estats Units.

P: Tots els països i totes les regions presenten els mateixos models de despesa militar?

R: No, els nivells de despesa militar varien molt entre els diferents països i regions. En alguns àmbits minva, en altres es manté estable i en altres augmenta. En general, però, tendeix a pujar.

P: Com podem transferir a altres finalitats els diners destinats a l'exèrcit?

R: Aquesta és la pregunta més difícil. En l'àmbit nacional, les decisions relatives a l'erari públic les prenen els parlaments, amb una gran influència del govern i els funcionaris públics. En l'àmbit internacional/ONU encara no hi ha cap mecanisme, tot i que al llarg dels anys s'han fet moltes propostes.

P: Què s'hauria de retallar?

R: Aquesta decisió s'ha de prendre mitjançant un procés democràtic, però l'IPB és de l'opinió que les partides prioritàries són les armes de destrucció massiva, l'armament espacial i les armes que són especialment perjudicials per als civils (mines terrestres, bombes de dispersió, armes d'urani...), així com aquells sistemes convencionals que tenen poca o nul·la utilitat com a «usos legítims» (situacions excepcionals, manteniment de la pau, etc.). S'hi inclourien partides com ara els portaavions, els bombarders i les bases militars.

P: No s'hauria de mantenir l'exèrcit per fer-lo servir en operacions de manteniment de la pau i ajudes en casos d'urgència?

R: Vegeu els «usos legítims» esmentats en la resposta anterior.

P: És possible crear un fons nacional o internacional per al desenvolupament? Es podria fer mitjançant l'ONU?

R: S'han creat molts fons per promoure el desenvolupament, el més gran dels quals és el Banc Mundial. No obstant això, encara no s'ha creat cap fons específicament per canalitzar els diners

alliberats del sector militar, però s'han presentat propostes en aquest sentit i no hi ha cap motiu per pensar que no s'hagi de crear un fons com aquest (probablement sota els auspicis de l'ONU). Fa falta voluntat política.

P: Seria possible instaurar un impost sobre el comerç d'armes?

R: Aquesta mesura planteja diversos problemes:

- Es podria dir que en legitimitaria el comerç, però com que els governs ja el consideren «legítim», aquesta segurament no seria una objecció real.
- Bona part del comerç d'armes és il·legal i, per definició, s'escaparia d'aquest impost. Podria tenir l'efecte pervers d'animar alguns comerciants a evitar els costos addicionals imposats per l'impost i agafar la via il·legal.
- Tanmateix, tenint en compte que s'ha acceptat el pla (presentat per França) per a un impost internacional sobre els bitllets d'avió, avui existeix un model. Caldria seguir estudiant-lo.

P: L'ONU no ho va provar, tot això, ara fa 20 anys?

R: Sí, fixem-nos en particular en les propostes fetes en l'informe de la important Conferència de l'ONU sobre Desarmament i Desenvolupament celebrada a Nova York el 1987. Però els temps han canviat i ara cal fer un altre esforç. L'ONU ho va admetre creant el **Grup d'Experts sobre Desarmament i Desenvolupament** el 2004. El repte desarmament-desenvolupament continua, sobretot ara que la despesa militar és més alta que mai.

P: Quins són els efectes de les armes sobre les comunitats pobres?

R: Les armes tenen tota mena d'efectes negatius, però són especialment devastadores a les societats en via de desenvolupament i les comunitats pobres en general. Entre els exemples figuren les mines terrestres i les bombes de dispersió (la terra queda inservible i els agricultors mutilats); les armes lleugeres (increment de la delinqüència, increment dels costos de l'atenció sanitària); l'urani empobrit (contaminació radioactiva de les àrees afectades per l'activitat militar); les armes convencionals (destrucció de població, cases, cultius, terra, infraestructures...). Els programes de desarmament sostenible promouen el desenvolupament sostenible eliminant tota una sèrie de perills per a les comunitats locals i potenciant la seva autonomia per respondre col·lectivament a aquests reptes.

P: Quins esforços de la societat civil podem destacar?

R: Hi ha campanyes i xarxes de la societat civil que tracten totes les qüestions esmentades. Vegeu-ne exemples al capítol 5.

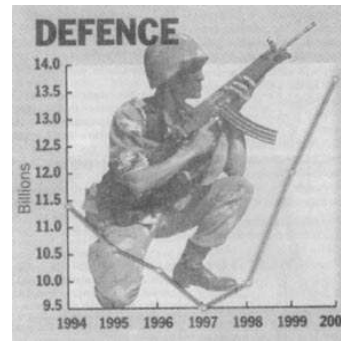
P: Quins són els problemes més amplis relacionats amb tot això?

- Les bases militars: actualment hi ha bases dels Estats Units repartides per tot el planeta i representen una ingent inversió financera i humana. Realment hi ha algú que estigui més segur gràcies a aquestes bases?
- La cultura del militarisme: al darrere del repte específic de la despesa militar hi ha la cultura del militarisme, que afavoreix les solucions bèl·liques, fins i tot de problemes (com el terrorisme) que no es poden tractar eficaçment d'aquesta manera.
- Les actituds i les polítiques masculinistes: un element clau d'aquesta cultura militarista és el profund problema de la cultura patriarcal i les seves actituds masculinistes, la fascinació per les armes i la seva preferència per les solucions «dures» per sobre de les «suaus». Aquests mètodes són la base de les polítiques militars i policials de mà dura.
- La necessitat d'educació: el canvi no es produirà sense una major sensibilització pública sobre les qüestions plantejades en aquesta campanya. L'educació exerceix una funció essencial a l'hora de preparar els ciutadans per emprendre accions polítiques.

P: Com podem fer causa comuna per tenir influència sobre aquestes polítiques?

R: Necessitem una sòlida aliança dels organismes de desenvolupament, els moviments de justícia social i els grups de pau i desarmament, entre altres organismes. Aquestes aliances s'han d'establir sobretot en l'àmbit nacional, ja que és en aquest àmbit on es prenen les decisions importants, i on és més senzill crear coalicions.

3. Informació general

En aquest capítol farem una ullada a la qüestió des d'un punt de vista objectiu. Si no tenim clar de què es tracta, és impossible emprendre una campanya eficaç. Per a una anàlisi més detallada, consulteu els llocs web i les publicacions que s'indiquen al final del llibre.

La despesa militar no para de pujar

Es calcula que, en total, la despesa militar mundial de l'any 2006 va arribar a 1,204 bilions de dòlars, una xifra que supera fins i tot el màxim assolit durant la guerra freda el 1987-88. Segons el SIPRI, això representa un increment del 3,5% en termes reals des del 2005 i del 37% des del 1997. La despesa mitjana per capita ha passat dels 173 dòlars el 2005 als 184 dòlars. La distribució d'aquesta despesa és molt irregular, ja que els 15 països amb una despesa més alta representen el 83% del total mundial. Els Estats Units són responsables del 46%, seguit del Regne Unit, França, el Japó i la Xina, cadascun dels quals representa un 4-5%.

No és cap sorpresa, doncs, comprovar que el ràpid increment en la **despesa militar dels Estats Units** es deu principalment a les costoses operacions militars que duu a terme d'una manera ininterrompuda a l'Afganistan i l'Iraq. La major part d'aquest increment es va derivar de les dotacions suplementàries afegides al pressupost ordinari. Entre el setembre del 2001 i el juny del 2006, el Govern dels EUA va assignar 432.000 milions de dòlars en dotacions anuals i suplementàries a la «**guerra global contra el terrorisme**». Segons el SIPRI, aquest increment massiu «ha estat un dels factors que han contribuït al deteriorament de l'economia dels EUA des del 2001». A part de la repercussió directa de l'elevada despesa militar, també hi ha efectes indirectes i a més llarg termini. Segons el National Priorities Project, fins ara (finals de setembre del 2007) **la guerra a l'Iraq** ha costat al Govern dels EUA 456.000 milions de dòlars. No obstant això, segons un estudi que ha analitzat la càrrega de l'atenció sanitària a

llarg termini de la guerra,⁵ els costos globals passats i futurs fins al 2016 per als EUA per la guerra a l'Iraq podrien arribar fins als **2,267 bilions de dòlars**.

Tot i que la despesa militar no agafa embranzida en altres països, sí que està augmentant a la majoria de regions. Les principals excepcions són l'Europa occidental, amb un creixement relativament lent, i l'Amèrica Central, amb una reducció contínua de la despesa militar. Val a dir que, tot i que els EUA són el país que paga, amb diferència, la factura més alta en defensa, els països més pobres són aquells que tenen una càrrega militar més elevada, donen menys prioritat a les despeses socials i tenen necessitats de desenvolupament més grans.

La **Xina** ha continuat el seu increment pronunciat en despesa militar i per primera vegada ha superat el Japó com el país asiàtic que destina a l'exèrcit més diners, i el quart arreu del món. Al **Japó** s'ha endegat un intens debat sobre el nivell adequat de la despesa militar. La decisió, per cinquè any consecutiu, ha estat reduir la despesa i centrar els esforços militars en la defensa antimíssils.

El SIPRI destaca que la qualitat de les dades sobre despesa militar a la majoria de països és molt satisfactòria. «Fa molta falta millorar la transparència i la responsabilitat en els processos polítics, de planificació i programació de la defensa, i d'elaboració dels pressupostos. Això també tindria repercussió sobre el nivell i la tendència de la despesa militar, ja que provocaria un debat públic més informat, i en aquells països pobres on els votants tenen una certa influència sobre la política faria replantejar la despesa pública per afavorir la població pobra.»⁶

Amb tot, no podem esperar que les condicions que afronta la massa de població pobra als països en via de desenvolupament millorin tan sols a partir de la reassignació de recursos dins d'aquests països. També fa falta una redistribució des dels països rics cap als pobres. Fins i tot una petita part de la despesa militar dels rics, si s'assignés adequadament, es faria notar en la lluita contra la pobresa al món en via de desenvolupament.

---

⁵ *Soldiers Returning from Iraq and Afghanistan: The Long-term Costs of Providing Veterans Medical Care and Disability Benefits* [La tornada dels soldats de l'Iraq i l'Afganistan: els costos a llarg termini de l'atenció mèdica i els subsidis per discapacitat dels veterans] (informe Stiglitz-Bilmes), gener del 2006.

⁶ *SIPRI Yearbook*, 2005.

Els objectius de desenvolupament del mil·lenni

Els ODM són els objectius (fites) per reduir la pobresa que van acordar els governs del món a l'Assemblea del Mil·lenni l'any 2000. És revelador comparar les xifres que s'indiquen a continuació amb les dels països que destinen més diners a l'exèrcit.

- Es calcula que el cost d'assolir els objectius de desenvolupament del mil·lenni és d'uns 121.000 milions de dòlars per als anys 2006-2010-2013, xifra que representa una desena part dels 1,204 bilions de dòlars destinats a l'exèrcit arreu del món l'any 2007.
- Objectiu de l'aigua i el sanejament: l'OMS (2004) calcula que per reduir a la meitat la proporció de població sense accés a l'aigua potable entre el 1990-2015 caldrien 11.300 milions de dòlars anuals, i 22.600 milions de dòlars anuals per arribar a tota la població sense servei l'any 2015.
- Objectiu sanitari: segons el Banc Mundial (2002), per assolir els ODM relacionats amb la salut caldrien 20-25.000 milions de dòlars addicionals per any. L'OMS (2001) xifra aquest cost en uns 40-52.000 milions de dòlars l'any.
- Objectiu de l'educació primària universal: el Banc Mundial (2002) calcula que costaria uns 10-30.000 milions de dòlars anuals garantir que els infants de tot el món completin l'escolarització primària.
- Objectiu de l'habitatge: UN Habitat calcula que fan falta 11.500 milions de dòlars anuals per millorar significativament la vida d'almenys 100 milions d'habitants de barris marginals per al 2020.
- Objectiu de la pobresa: el Banc Mundial (2002) calcula que fan falta uns 39-54.000 milions de

dòlars per reduir la proporció de població els ingressos de la qual no arriben a 1 dòlar al dia.

- Objectiu de reducció del deute: segons la CAFOD (2006), la cancel·lació puja a 300.000 milions de dòlars, o 30.000 milions de dòlars anuals en la pròxima dècada.

Definició de despesa militar

(de l'Institut Internacional d'Estocolm de Recerca per a la Pau, SIPRI)

Quan és possible, la despesa militar de SIPRI inclou **tota la despesa corrent i de capital en:**

- Les forces armades, incloses les forces de manteniment de la pau.
- Els ministeris de defensa i altres organismes dels governs que participen en projectes de defensa.
- Les forces paramilitars quan es considera que s'entrenen, són equipades i estan a disposició de les operacions militars.
- Les activitats espacials militars.

Aquestes despeses haurien d'incloure:

- Personal
  - Totes les despeses en el personal actual, militar i civil.
  - Les pensions de jubilació del personal militar.
  - Els serveis socials del personal i les seves famílies.
- Operacions i manteniment
- Proveïment
- Recerca i desenvolupament militar
- Construcció militar
- Ajuda militar (en les despeses militars del país donant)

Despeses militars relacionades excloses:

- Defensa civil
- Despesa corrent per a activitats militars prèvies

- Subsidis per a veterans
- Desmobilització
- Transformació de les instal·lacions de fabricació d'armes
- Destrucció d'armes

La despesa militar dels governs beneficia principalment les empreses i els contractistes militars privats

A on van a parar els diners? Contràriament als mites més comuns, el gruix del pressupost no es destina a les armes, sinó als salaris i altres partides relacionades (vegeu el requadre *Definició de despesa militar*). No obstant això, es destinen sumes ingents a subministrar armes i serveis relacionats amb les armes. Posem per cas l'entitat que més gasta de totes, el Pentàgon. La despesa militar de l'actual Administració dels EUA beneficia sobretot les grans companyies i els contractistes del sector privat. La despesa militar total dels EUA proposada per a l'exercici fiscal 2008 és de 647.000 milions de dòlars. Aquest nivell de despesa ve acompanyat d'un creixement semblant en contractes atorgats directament pel Govern federal a empreses com ara Lockheed Martin, Northrop Grumman i Boeing. Els contractes del Pentagon van passar dels 144.000 milions de dòlars el 2001 als més de 294.000 milions de dòlars el 2006, un increment del 100%.

Taula 1. Contracte principal del Departament de Defensa, total, de l'exercici fiscal (EF) 2001 a l'EF 2006

(Xifres en miliards de dòlars, amb indicació de la variació percentual d'un any per l'altre)

2001	2002	2003	2004	2005	2006	% de variació 2001-2006
144,6	170,8	208,9	230,7	269,2	294,9	103%
% variació d'un any per l'altre	+18,1%	+22,3%	+10,4%	+14,3%	+8,7%	

Taula 2. Els deu contractistes principals de Defensa, de l'EF 2005 a l'EF 2006

(Xifres en miliards de dòlars, amb variacions percentuals del 2005 al 2006 i del 2001 al 2006)

Posició, companyia	EF 2006	EF 2005	% de variació	
			2005/06	2001/06
1. Lockheed Martin	26,6 \$	19,4 \$	+36,8%	+81,2%
2. Boeing	20,3 \$	18,3 \$	+10,9%	+52,1%
3. Northrop Grumman	16,6 \$	13,5 \$	+23,0%	+222,6%
4. General Dynamics	10,5 \$	10,6 \$	-0,9%	+53,3%
5. Raytheon	10,1 \$	9,1 \$	+10,9%	+80,6%
6. Halliburton	6,1 \$	5,8 \$	+5,2%	+1.325,2%
7. L-3 Communications	5,2 \$	4,7 \$	+10,6%	+950,5%
8. BAE Systems	4,7 \$	5,6 \$	-16,1%	+442,3%
9. United Technologies	4,5 \$	5,0 \$	-10,%	+36,4%
10. Science Applications International Corp	3,2 \$	2,8 \$	+14,3%	+83,6%

Més a: <http://www.worldpolicy.org/projects/arms/reports.html>.

El cas d'un país en via de desenvolupament: Etiòpia

La Força de Defensa Etiop és una de les més grans del continent africà i en termes de personal ocupa la posició núm. 29 del total mundial. El gener del 2007, durant la guerra amb Somàlia, es deia que les forces etiops totalitzaven 200.000 soldats. L'elevada despesa militar d'Etiòpia es remunta a l'era de Mengistu, a la dècada de 1990. A finals dels noranta, durant els darrers anys del règim, es calcula que la despesa militar d'Etiòpia era d'uns mil milions de dòlars, una xifra que s'endua fins al 14% del PIB.

Malgrat la tendència a la baixa en la despesa militar del país en els últims anys, el Govern continua assignant ingents recursos financers a l'exèrcit a costa de l'educació i la sanitat. Per al premi Nobel de la pau Óscar Arias, «aquestes prioritats pressupostàries posen de manifest una ironia grotesca: molts dels estats més pobres acumulen tancs i armes per “defensar” ciutadans que estan molt més amenaçats per la malnutrició i malalties que es poden evitar». Es calcula que la despesa militar total d'Etiòpia és actualment d'uns 296-300 milions de dòlars, xifra que representa al voltant d'un 9% de la despesa total del Govern i el 3,4% del PIB (estimació de la UNICEF).

En comparació, un 6% del pressupost d'Etiòpia del 2005 es va destinar a la sanitat segons la UNICEF,

un import per sota de la despesa global del Govern en l'exèrcit, fet que indica la seva prioritat relativa. Des que el Govern de Zenawi va emprendre el desembre del 2006 la invasió de Somàlia amb l'objectiu de contrarestar les forces islàmiques del país veí, els costos han pujat, per bé que les xifres exactes són escasses. La càrrega militar pesa molt sobre el contribuent etiop si tenim en compte el cost d'oportunitat. Entre un i dos milions de persones de fins a 49 anys tenen el VIH, però només unes 24.600 persones del mateix grup d'edat van rebre tractament antiretroviral (OMS, 2005). Els 300 milions de dòlars destinats a l'exèrcit podrien haver proporcionat vacunes per a més de 20 milions d'etiops i podrien haver doblat el nombre de pacients que reben tractaments contra el VIH.

A més de l'atenció sanitària i l'educació, el Govern etiop ha de tenir en compte altres qüestions relacionades amb la seguretat humana com a prioritats pressupostàries. Així, per exemple, els refugiats, les persones desplaçades, la malnutrició greu (sobretot en els infants), la deficient qualitat de l'aigua i el sanejament deficitari no reben la mateixa consideració de prioritat que l'exèrcit. Segons l'organisme humanitari Concern, actualment 2,5 milions de persones a Etiòpia necessiten ajuda humanitària urgent. Només l'any 2006, l'assistència humanitària per a Etiòpia de USAID va arribar als 64.446.971 dòlars, entre els quals s'inclouen 2,3 milions de dòlars per a refugiats de l'ACNUR.

Si analitzem aquestes dades, no hi ha res que justifiqui —en opinió d'IPB— que un país en via de desenvolupament com Etiòpia, assolat per greus problemes socials i dependent de l'ajuda estrangera, assigni quantitats de diners tan elevades a l'exèrcit. No és cap secret que Etiòpia ha rebut un gran suport dels EUA per la seva funció de policia regional, però aquesta tutela comporta un preu en «coses que es deixen de fer». Des del punt de vista de la seguretat humana, una bona educació bàsica i una bona atenció sanitària, així com una alimentació adequada i aigua neta, són formes bàsiques de seguretat que un govern ha de proporcionar. També es pot afirmar que l'augment de les forces armades i el desplegament als estats veïns de milers de soldats només pot agreujar la tensió a mitjà-llarg termini, alhora que priva d'uns recursos escassos una població pobra assolada per la fam i provoca més inseguretat. Mentrestant, persisteixen les violacions dels drets humans i l'oposició és silenciada.

Conclusió

Gairebé tots els països poden fer un debat que confronti la despesa militar amb la despesa social. El fet que un gegant militar faci semblar poca cosa la despesa de tots els altres no treu que les societats més

pobres estiguin pagant un preu proporcionalment alt, o més, per la seva capacitat militar. Per contra, el fet que els estats més petits, normalment autoritaris, estiguin invertint en armes —i no en granges— no hauria de desviar l'atenció del problema de base, que rau en el complex militar, industrial i polític occidental, la funció del qual és garantir la dominació del planeta per part dels rics i els poderosos.

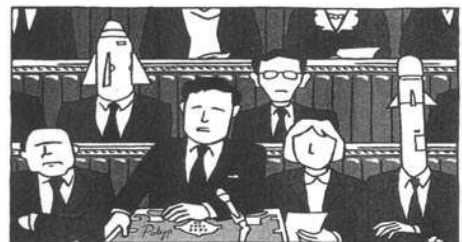
4. L'ORGANITZACIÓ DE CAMPANYES SOBRE LES PRIORITATS PRESSUPOSTÀRIES

Jo dic: coneix el teu enemic i coneix-te a tu mateix; en cent batalles mai no seràs vençut. Quan desconeixes l'enemic, però et coneixes a tu mateix, pots guanyar o pots perdre. Quan desconeixes tant el teu enemic com tu mateix, seràs vençut en totes les batalles. -- Sun Tzu

Les inversions en la guerra i el militarisme adopten moltes formes i es poden dividir en dues grans categories: les públiques i les privades.

Públiques. L'erari públic és la categoria més visible de les dues, ja que —en una societat democràtica normalitzada— està subjecte a molts debats i processos més o menys oberts: discussions parlamentàries, sessions de comitès, propostes governamentals, investigacions públiques, campanyes de diferents interessos, notícies dels mitjans de comunicació, etc.

Privades. Molt menys visibles són els interessos privats que alimenten el sistema militar, com ara les inversions en el desenvolupament de sistemes armamentístics i altres equipaments i infraestructures militars; serveis militars privatitzats, i empreses d'armes que injecten recursos als programes de recerca científica i tecnològica. A més, també s'hauria de tenir en compte els diners **públics** que es canalitzen a través de mans **privades**, cap a contractistes, fabricants d'armes, assessors, etc. En general, és més difícil portar un seguiment i un control dels fluxos financers privats, per bé que els recents escàndols vinculats amb els contractistes militars privats a l'Iraq, per exemple, demostren que també poden ser objectiu de les campanyes i les diverses formes d'activitat legislativa.

La importància de l'àmbit nacional

Tot i que moltes empreses privades desenvolupen les seves activitats arreu del món, i que els governs formen part d'una xarxa d'institucions globals interrelacionades, el cas és que les decisions més accessibles es prenen en l'àmbit nacional i, per tant, aquest és l'àmbit en el qual s'ha de centrar la major part de la tasca de les campanyes.

Parlaments i partits

És essencial una àmplia educació pública sobre la qüestió de la despesa militar —com també sobre qualsevol altra qüestió—, però l'objectiu dels lobbys i el treball dels grups de pressió solen ser els parlamentaris i els partits polítics que estableixen les agendes i aproven les normatives. Malgrat l'auge d'una política personalista a molts països, sobretot occidentals, les posicions relatives a qüestions fonamentals com ara la seguretat nacional i la disposició general de les forces armades solen ser objecte de posicions de partit molt consolidades. Val a dir que sovint s'estableix un consens bipartidista i multipartidista sobre els afers relatius a la «seguretat nacional». N'és un bon exemple França en l'any electoral del 2007: molt pocs candidats presidencials van discrepar de la concepció imperant sobre defensa, i els mitjans de comunicació gairebé no van informar sobre aquesta qüestió.

El lobby de les armes

La dificultat és que aquestes qüestions estan subjectes a la influència de lobbys de defensa poderosos: les mateixes forces armades, els seus partidaris i, en particular, les empreses d'armes. Bona part d'aquesta influència s'exerceix d'amagat.

Un bon exemple d'aquest problema és l'escàndol per corrupció que va esclatar al Regne Unit al voltant de l'acord armamentístic de BAE amb l'Aràbia Saudita: la investigació de les imputacions va ser conclosa sobtadament pel Govern de Blair el desembre del 2006 quan el primer ministre va afirmar que la investigació, si seguia endavant, «posaria en perill la seguretat de la Gran Bretanya». Així, doncs, el debat obert sobre els detalls de les imputacions va ser senzillament emmudit. Més tard, el 7 de setembre del 2007, BAE Systems va anunciar que «tancaria un contracte de

20.000 milions de lliures esterlines per subministrar 72 jets Eurofighter Typhoon a l'Aràbia Saudita... una de les comandes d'exportació més grans que hagi aconseguit mai el Regne Unit». Aquest anunci pertorbador es va produir malgrat la intensa campanya duta a terme per Campaign against Arms Trade i

altres entitats per posar al descobert la corrupció i insistir en un debat transparent.

El sistema militar en la seva globalitat

Com és lògic, el gruix de la tasca de les ONG en aquest camp se centra en els «pitjors excessos», per exemple els escàndols del comerç d'armes, el desenvolupament d'armes nuclears, les campanyes contra les mines terrestres i les municions de dispersió, etc. Allà on hi ha víctimes visibles o hipocresies flagrants, sempre és més fàcil desafiar els qui ostenten el poder.

No obstant això, es pot esgrimir un argument poderós pel qual els organitzadors de campanyes no s'haurien de centrar exclusivament en objectius «fàcils». El sistema militar s'hauria d'examinar en la seva totalitat i els pressupostos s'haurien d'analitzar punt per punt. El problema no es redueix a la corrupció que sol acompanyar el comerç d'armes, ni tan sols a les exportacions per si mateixes; al cap i a la fi, les compres d'armes representen moltes vegades una petita part de la despesa total. El problema és que les institucions heretades i les actituds públiques profundament arrelades han donat lloc a una superdependència de l'exèrcit per promoure la defensa nacional i els «interessos nacionals». Mentrestant, el món ha canviat de dalt a baix i la naturalesa de la mateixa seguretat és una qüestió oberta al debat.

Estratègia

En cert sentit, la societat civil «ha organitzat campanyes» durant segles,⁷ però sobretot les darreres quatre dècades ens han deixat una rica herència internacional de treball per la justícia social del qual podem aprendre moltes coses. En tots els sectors i a tots els continents trobem mobilitzacions extraordinàries i heroiques, com ara els moviments multitudinaris contra el colonialisme, la lluita per posar fi a la pobresa, el racisme i la guerra, la promoció de la igualtat entre els homes i les dones, les demandes dels treballadors i els drets humans, i ara una campanya l'objectiu de la qual no és altre que salvar tota la biosfera. Aquest llegat global ens ofereix un arxiu immens de lliçons per aprendre a educar, mobilitzar, posar en escena, exercir pressió i finalment guanyar.

S'han publicat pàgines i pàgines (i se n'han fet pel·lícules, etc.) sobre les tàctiques de les campanyes: com s'ha d'organitzar una reunió/redactar una nota de premsa/pronunciar un discurs/exercir pressió

---

⁷ Vegeu, per exemple, les explicacions de la campanya dels segles XVIII i XIX per abolir el comerç d'esclaus, com ara *Bury the Chains*, d'Adam Hochschild (2005).

sobre el diputat de la pròpia circumscripció/crear una base de dades de membres, etc. Vegeu el capítol sobre llocs web per accedir a informació sobre exemples pràctics. En aquest capítol ens hem d'ocupar d'aspectes més estratègics, per bé que en molts casos els dos àmbits estan molt lligats.

El llibre de Chris Rose *How to Win Campaigns* (Earthscan Books, 2005) analitza d'una manera extraordinària tant els mètodes pràctics com el pensament estratègic necessari per tal que una campanya sigui reeixida. Els seus exemples, tot i que la majoria s'han extret de la seva experiència a Greenpeace, solen ser molt adequats per a les qüestions relacionades amb la despesa militar i social. Entre algunes de les seves observacions més intel·ligents trobem les següents:

- Les campanyes són **guerres de persuasió** i —com en el màrqueting, amb el qual té moltes semblances— la tècnica d'organització de campanyes és alhora un art i una ciència.
- La majoria de campanyes fracassen perquè, en essència, es tracta de **comunicar** i els organitzadors se solen concentrar massa en el contingut del missatge i massa poc en els **actes** que atrauen l'atenció dels mitjans de comunicació i esdevenen punts de referència en el debat, cosa que no s'aconsegueix expressant opinions.
- La **planificació de les campanyes** ha de partir de la definició de l'objectiu o l'aspiració, seguit del procés d'identificació de les qüestions, combinat amb una anàlisi dels interlocutors i els obstacles que es poden trobar. Hem d'entendre el «clima» social, identificar els nostres punts forts de campanya (en tots els sentits) i ser molt clars pel que fa a què volem comunicar. **Vegeu el gràfic ESTRELLA de la pàgina 20.**
- La importància decisiva de les **imatges** en un món on les fotografies transcendeixen les fronteres culturals i lingüístiques i expliquen tota una història en un tancar i obrir d'ulls. «Si no pots fer-li una foto —o almenys imaginar-te fent-li una foto— és possible que el teu objectiu no tingui gaire sentit, i probablement no sigui real.»
- *L'organització de campanyes és un ofici híbrid que ve de moltes disciplines diferents, per això no és cap sorpresa que els advocats tendeixin a pensar que l'organització de campanyes gira*

al voltant de la creació d'arguments, que els científics vulguin fer avançar les campanyes per mitjà de la recerca, i els escriptors i els acadèmics per mitjà de la publicació, i que els professors creguin que l'educació és ensenyar a canviar el món. No cal dir que cadascú pot fer la seva aportació a les campanyes, però la millor manera de dur a terme campanyes eficaces sol ser mostrar en lloc d'argumentar, motivar en lloc d'ensenyar, i mobilitzar en lloc d'acumular informació. En poques paraules, consisteix a planificar la comunicació com un compositor o un director de cine.

- Per a les campanyes del segle XXI és molt important que es pari atenció a la **revolució actual dels mitjans de comunicació** que s'està produint en la nostra vida quotidiana. Tot i que pocs podem predir quins dels nombrosos fenòmens nous tindran continuïtat —blocs, podcàsting, indymedia, SMS, tota la ingent col·lecció d'iniciatives participatives del web 2.0—, estem aprenent una nova manera d'expressar-nos i interactuar en públic. Els organitzadors de campanyes tenen cada cop més en compte aquest aspecte, uns més ràpid que altres, en funció de la seva localització geogràfica, el grup d'edat, la formació i altres factors.
- Les campanyes tenen una mena de **cicle de vida**, en què una qüestió considerada marginal al principi pot arribar a ocupar una posició molt més central en el discurs per al gran públic i amb el temps —si està en sintonia amb el canvi climàtic social— pot esdevenir una part acceptada de les polítiques acceptades i els sistemes de valors. És aleshores quan els organitzadors de les campanyes recorren a un vessant més radical del problema o passen a una altra qüestió en el seu àmbit. Exemple: el reciclatge.

L'aplicació de totes aquestes observacions, i les moltes altres recomanacions i bons consells que podem aconseguir de les persones que tenen experiència en les guerres de persuasió, al camp de la despesa militar i social, pertoca als principals interlocutors en aquest camp. Una part de la seva tasca s'explica al capítol 5.

A continuació presentem algunes de les qüestions bàsiques que s'han d'afrontar.

Nota: les idees de la secció subsegüent s'han extret del manual de l'IPB Warfare or Welfare?, publicat

el 2005 com una primera contribució a la campanya i el debat sobre prioritats.

EL PROBLEMA DE LA INVISIBILITAT

El primer problema que cal tractar és reconèixer que poca gent coneix les estadístiques sobre la despesa militar, fins i tot els grups de pressió. Hi ha un greu problema de percepció, o més aviat d'invisibilitat. Certament, la despesa militar, quan s'observa i s'analitza, no es considera una part de l'equació del *desenvolupament*. Posem un exemple: la qüestió clau en les primeres fases de la resposta internacional al tsunami asiàtic a principis del 2005 era fer arribar als damnificats suficients subministraments a les zones afectades i després preparar el terreny per al llarg camí de reconstrucció. Els Estats Units van aportar immediatament 350 milions de dòlars en ajudes, que més tard van augmentar fins a 950 milions de dòlars. Sens dubte una suma força gran, però no pas si tenim en compte la magnitud de la reconstrucció necessària. Però comparem aquesta xifra amb els milers de milions destinats a l'ocupació de l'Iraq, una operació que no té un final clar a la vista, i els fruits econòmics de la qual beneficien principalment un petit nombre d'empreses dels EUA que tenen vincles amb l'Administració Bush.

És curiós, però, que pocs analistes posin de manifest aquest gran desequilibri financer. No és res de nou: els comentaris sobre les aportacions dels governs a l'assistència publicades pel sector de l'assistència i la cooperació al llarg dels anys molt poques vegades han fet la comparació amb les ingents sumes gastades pels mateixos governs en l'exèrcit.

La despesa oculta

Un segon problema és que les xifres oficials de la despesa militar no sempre són fiables. En molts casos, aquestes xifres s'amaguen rere pressupostos que no són de defensa o no ho semblen. Els costos del complex armamentístic nuclear dels EUA, tot i que no són del tot ocults, es troben sobretot en pressupostos del Departament d'Energia. En altres estats, els fons de contingència s'utilitzen per a activitats com ara el pagament de deutes militars o la reparació de maquinària militar; els pressupostos militars es complementen amb fons desviats de pressupostos no gastats dels sectors socials; les activitats militars s'interpreten com a «operacions de pau» o activitats de «seguretat pública» i corren a

càrrec de departaments no militars com ara la policia o benestar social.

Per contra, els diners per a activitats militars es poden generar a partir d'empreses o iniciatives criminals (contraban de carburant, tràfic de drogues/armes, extracció de diamants, etc.). A Indonèsia, les empreses dirigides per l'exèrcit gaudeixen de l'estatus de benèfiques. A la Xina, PLA està entre les empreses més grans del país. Per a molts governs —com ara Cambodja— es fa difícil evitar les elevades despeses militars no pressupostades a causa del paper tan important que exerceixen els poderosos estaments militars dins del sistema polític. Per abordar la despesa oculta cal en darrer terme una sòlida governança democràtica del sector de defensa, incloent-hi les activitats civils tant dels funcionaris civils com militars.

QUÈ ES POT FER?

Aquest problema no es pot arreglar amb pedaços. No cal dir que s'ha de fer una recerca minuciosa tant de les xifres absolutes com de la seva importància relativa dins del pressupost nacional global. Però, a part d'això, la pregunta és aquesta: **com es pot transformar allò que és moralment evident en una realitat política?** Molts integrants de la classe política dels països occidentals semblen ser conscients de la dimensió de la despesa militar, però no volen posar-la en dubte per por de semblar políticament incorrectes. Els parlamentaris també tenen por de perdre vots en circumscripcions electorals afectades per la reducció de la indústria d'armes o els tancaments de bases. El repte dels moviments per la pau i el desenvolupament, i en general de la societat civil, és per tant **construir una àmplia aliança** que es beneficiï d'una reestructuració del pressupost nacional, una coalició que generi una forta pressió política. El primer pas és sensibilitzar els seus dirigents i els seus membres.

S'han de tractar tres qüestions polítiques essencials, que representen les tres etapes clau en la creació d'una ofensiva sobre les prioritats existents.

1. Les percepcions de les amenaces

Els organitzadors de campanyes han d'abordar la qüestió de la **definició d'un nivell apropiat de**

seguretat. Durant la guerra freda gairebé qualsevol nivell de despesa semblava justificat per les superpotències, atrapades com estaven en el ball de xifres de la «diferència de míssils». Però les noves amenaces contra la seguretat nacional a Occident estan molt més relacionades amb l'amenaça del terrorisme, que no es pot «derrotar» amb els mitjans militars tradicionals. A més, les mesures adoptades per les forces militars dels Estats Units i el Regne Unit en particular sembla que augmentin el perill — provocar el terrorisme— en lloc de disminuir-lo. A això hi hauríem d'afegir que les autoritats haurien d'adoptar **definicions de l'amenaça partint de la seguretat humana** en lloc de fer servir les heretades de segles de conquesta militar i tecnologia de «defensa».

La percepció de les amenaces dels països en via de desenvolupament no se sol correspondre amb la dels països occidentals. Així, per exemple, és possible que tinguin temors fonamentats dels rebels o països veïns que s'apoderen de recursos minerals o imposen reivindicacions territorials per la força, però iniciar una nova carrera armamentista regional no és la solució. S'haurien de destinar molts més recursos als pactes regionals de seguretat, el diàleg amb els rebels, els esforços per garantir una distribució equitativa del poder i la inversió econòmica, etc. En molts i molts casos, l'exèrcit ha anat acumulant influència política; és molt difícil que un règim que depèn de les forces armades i les indústries relacionades retalli unes forces que aparentment garanteixen la seva pròpia supervivència.

Per tant, la societat civil ha d'emprendre dues tasques a llarg termini: contrarestar les percepcions fictícies de les amenaces i exposar els arguments a favor d'un pressupost de seguretat humana —en què el gruix dels recursos públics es destinin a les necessitats de la població— donant prioritat als grups vulnerables i marginats.

2. L'aplicació de reduccions

Tot seguit es planteja la qüestió de **què s'hauria de retallar**:

- Els sistemes d'armes? En quin cas i quins sistemes? Quin serà el cost del desarmament?
- Quins serveis/regiments/batallons s'haurien de reduir?
- Els desplegaments en determinats països? Quins soldats i a quin ritme s'haurien de retirar? S'haurien de reubicar a altres indrets o suspendre'n les activitats? En quin cas hi haurà subsidis d'atur, pensions i costos de reorganització i reconversió.

- S'haurien de tancar les bases militars? En quin cas i quines... (valen les mateixes preguntes).

Les autoritats han d'afrontar sens dubte problemes complicats que només es poden solucionar en l'àmbit nacional, però no haurien d'amagar el fet que a la llarga la reducció de les activitats militars produirà retallades importants en la despesa, una despesa que paguen els contribuents.

També hi ha l'argument de pes que els costos del desarmament no s'haurien de considerar una càrrega extra per a la qual s'han de trobar nous recursos, sinó més aviat que formen part del cost de l'adquisició de l'arma. Aquest principi s'està obrint camí a poc a poc en el comerç d'ordinadors personals, per exemple, almenys en alguns països, on el reciclatge/tractament ecològic de residus és la norma, i on el comerç imposa al comprador un impost extra amb aquesta finalitat.

3. Despeses alternatives

Finalment hi ha la qüestió sobre **com s'han de gastar els estalvis derivats**. Molts governs optaran per compensar els rics retallant impostos, o fomentaran la indústria privada i el comerç amb subvencions i tipus d'interès més baixos. No és ni molt menys automàtic que els estalvis es destinin a millorar la sanitat, l'educació o els serveis socials dels menys acomodats, per no parlar de finançar programes de desenvolupament als països més pobres. En cada etapa hi haurà una lluita política al voltant de les altres prioritats. La posició bàsica de l'IPB és que, en qualsevol democràcia genuïna, aquesta qüestió l'han de decidir els representants electes, ja que hi ha moltes prioritats enfrontades, totes les quals són vitals per a la supervivència, la seguretat i el benestar de les persones. Els recursos necessaris s'han de desviar a gran escala, és a dir, s'han d'allunyar de les inversions en maquinària militar i les burocràcies que han anat creixent al seu voltant, i s'han de destinar a la sanitat, l'educació, l'habitatge, l'ocupació, el sanejament, el transport, el medi ambient i molts altres camps. En un moment en què la família humana s'enfronta a tota una sèrie d'urgències dramàtiques (des de la sida i el canvi climàtic fins a la fam i la pobresa extrema a gran escala) és fonamental que els polítics entenguin que les nostres prioritats pressupostàries han de canviar, i que la societat ho exigeix. Com es pot provocar aquest canvi? Mitjançant l'educació pública, la creació de coalicions, la persistència en la pressió i l'organització intel·ligent.

PLANS FISCALS ALTERNATIUS I OBJECTIUS DE REDUCCIÓ

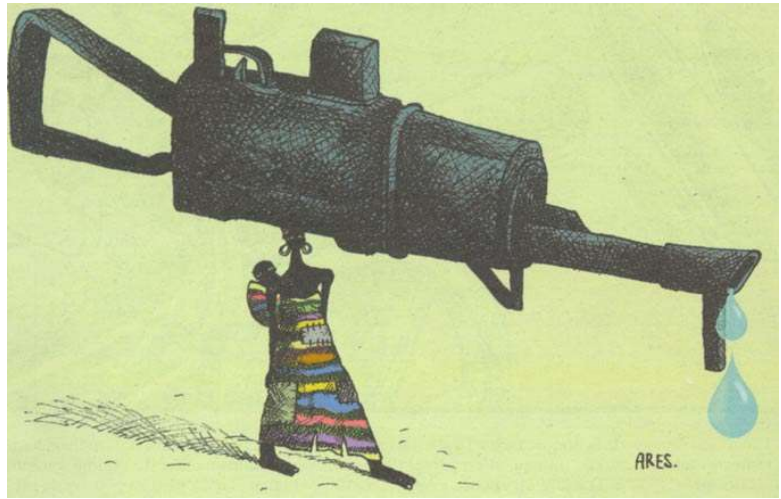
S'ha presentat una sèrie de propostes al llarg de dècades per obtenir grans sumes addicionals de diners per al desenvolupament. El **finançament innovador del desenvolupament** és un minisector per si sol, per bé que les fonts de diners militars són un tema del tot tabú. S'han presentat propostes a favor d'impostos «alternatius» sobre tot el que siguin transaccions financeres (la «**taxa Tobin**» promoguda per ATTAC), sobre el consum de carboni, sobre els pagaments amb targetes de crèdit i, més recentment, sobre els bitllets d'avió (ara establert com a **UNITAID**, un programa dirigit per l'OMS per finançar tractaments de la sida i altres epidèmies a baix cost). Ja existeix un **Fons de Solidaritat Digital**, iniciat pel Senegal, amb el suport de França, Nigèria i Algèria (*BBC News*, 16 de març del 2005). S'han creat associacions entre líders del Nord i del Sud, com la crida de Lula i Chirac a favor d'un impost internacional per posar fi a la fam (2004), que aviat va rebre el suport de Xile (Lagos) i Espanya (Zapatero). Fins ara no ha aconseguit l'adhesió de les altres grans potències, però probablement va contribuir a les decisions que el G-8 va prendre el juliol del 2005 pel que fa a l'ajuda i el deute. De tota manera, les teories a favor d'un **impost sobre armament** (o la despesa militar) fins ara han generat poc entusiasme, fins i tot (o especialment) dels organitzadors de campanyes a favor del desarmament, que consideren que és un obstacle per reduir les vendes d'armes i que, en cert sentit, legitima el militarisme.

Sovint, les crides, les peticions i les propostes les han fet agrupacions de la societat civil per a un objectiu determinat de reducció de la despesa militar, des de l'1% anual al 5% o més. Per exemple, a la conferència de dones de Pequín del 1995, es va presentar una **Peticció Femenina de Pau** que exigia una reducció del 5% anual durant cinc anys en la despesa militar i la redistribució dels recursos cap a programes de seguretat humana i educació de pau. A la Cimera de Rio del 1992 es van fer peticions semblants, però no van trobar gaire ressò en els governs.

LA TRANSFORMACIÓ MILITAR PER AL DESENVOLUPAMENT SOCIAL

La transformació es pot definir com la reorientació de les empreses del sector militar cap a la producció civil.

És un procés difícil que sovint implica una reestructuració parcial, la diversificació de la gamma de productes i la transformació parcial per mitjà de la reubicació i el reciclatge del personal i la reorientació de les pràctiques empresarials. En el passat, la reorientació de la producció militar cap a la civil es va considerar com la forma més positiva de transformació.

La transformació també comporta la reducció d'efectius i la reocupació d'excombatents en la vida civil, la transformació i la reutilització de les instal·lacions militars, la reorientació de la recerca i el desenvolupament militar, i la destrucció d'armes. La disponibilitat de les antigues instal·lacions militars per a usos civils també és un dels signes més visibles de desarmament.

Per bé que «tancs per tractors» va ser un eslògan força popular, l'experiència de les darreres dècades sol indicar que és molt més eficient tancar completament les fàbriques d'armes i redistribuir els treballadors en altres sectors, en lloc de mirar de donar una funció civil a les fàbriques.

EL PROBLEMA DE LA DEMOCRÀCIA, O LA MANCA DE DEMOCRÀCIA

En molts estats autoritaris, la defensa es percep com un tema tan delicat que es considera una prerrogativa del president o dels qui constitueixen la cúpula de l'estructura estatal. Les decisions no es prenen en l'àmbit parlamentari, i en alguns casos ni tan sols en el gabinet ministerial. Per tant, qüestionar la magnitud o la disposició dels recursos militars de la nació pot ser considerat com una ingerència en afers que afecten la seguretat nacional o fins i tot la supervivència del règim. En un context com aquest —i això és vàlid per a molts estats, sobretot els del Sud— no podem esperar de veure el sorgiment de campanyes que se centrin explícitament en aquesta qüestió. És més important, i més probable, que els esforços es basin a millorar (o fins i tot introduir!) un sistema democràtic,

desenvolupar la separació de poders, potenciar la transparència i en general dotar la societat civil d'un paper en el procés decisor i de consulta.

5. EXEMPLES DE CAMPANYES IMAGINATIVES

Introducció

A les pàgines següents posem en relleu la tasca tan sols d'unes quantes ONG i altres organitzacions de la societat civil que han abordat un o altre aspecte de la qüestió de la despesa militar i social o, en alguns casos, un aspecte de la cultura militar en un sentit més ampli.

Sabem que hi ha moltes altres agrupacions arreu del món que també participen en aquest esforç ambiciós, però no tenim prou espai per parlar-ne. Esperem posar-hi remei en altres informes, i també en edicions més llargues d'aquests textos, al nostre web: www.ipb.org.

En general, el material s'ha agafat dels mateixos webs dels grups o de documents que hem sol·licitat per incloure en aquest volum. Voldríem disculpar-nos per endavant si qualsevol dels materials és obsolet o incomplet, i per les omissions inevitables.

El material recopilat mostra la gran diversitat de països, de sectors socials, de dimensió i estil del grup, i de com s'enfoca el problema. «Que floreixin cent flors!»

Animem els lectors a posar-se en contacte amb les organitzacions esmentades, i també amb les incloses al capítol de llocs web, i buscar oportunitats dins les seves comunitats per reforçar aquest petit moviment que no para de créixer.

1. Afri, Irlanda - Just a Second

Afri va posar en marxa la campanya Just a Second durant la primera guerra del Golf per posar de manifest la obscenitat que representa malbaratar recursos en una guerra mentre milions de persones moren de fam i de malalties que es poden evitar a tot el món en via de desenvolupament.

L'objectiu de la campanya era sensibilitzar la població sobre la «doble immoralitat» del comerç d'armes, que per si sol és una amenaça contra la seguretat dels pobles, però que també és responsable que no es destinin més recursos a les necessitats reals de la població, com ara els aliments, l'aigua neta, l'habitatge, l'atenció sanitària i l'educació. El nostre objectiu era sensibilitzar la població i motivar-la per posicionar-se a favor del canvi.

El mètode que vam utilitzar va ser calcular el cost del comerç d'armes per segon, perquè la despesa anual era tan gran (900.000 milions de dòlars) que era incomprendible per a moltes persones. Vam anomenar la campanya «Just a Second» (Només un segon) perquè representava un intent imaginatiu per fer que la gent s'aturés a pensar un moment i reflexionés sobre la bogeria que s'havia desencadenat a la regió del Golf (les conseqüències de la qual encara es noten avui dia). Un cop calculada la quantitat, la vam donar a conèixer, com a part de la nostra campanya, per recaptar l'equivalent d'un segon de la despesa militar mundial —21.000 dòlars el 1992— i utilitzar-la per proporcionar aliments, aigua neta i atenció sanitària a persones del món en via de desenvolupament, així com oportunitats laborals a persones de zones desfavorides d'Irlanda. Aquesta va ser una manera de demostrar en la pràctica que es podia aconseguir si els recursos que es destinaven a la guerra i als preparatius bèl·lics s'utilitzessin per millorar la humanitat.

Vam creure que aquesta era una idea que atrauria especialment la població jove, que moltes vegades veu amb més facilitat les prioritats equivocades del nostre món. Els estudiants de 17 escoles de tot Irlanda van participar en la nostra campanya i vam assolir la xifra que ens vam fixar sobretot a través del seu treball i els seus esforços. Un dels estudiants que va participar en la campanya la va descriure amb aquestes paraules: «La campanya Just a Second, que té un missatge tan simple que espanta —que cada segon es gasten 21.000 dòlars en armes—, va fer veure als estudiants la inutilitat de la guerra. En un moment en què la fina línia que separa la realitat de la ficció era confusa a causa de la simplificació fora mesura de la informació periodística sobre la guerra del Golf, el missatge directe d'Àfrica va posar al descobert l'amarga ironia que milions de persones moren mentre la nostra societat occidental dilapida els seus recursos en una horrible matança. Això ens va impactar tant que ens va empènyer a fer alguna cosa.»

Es van dur a la pràctica moltes idees imaginatives per sensibilitzar la població i recaptar diners. Entre

les activitats que es van dur a terme figuren l'elaboració d'una «manta de la pau» gegant amb una imatge molt poderosa que representava l'«intercanvi d'armes per aliments». També es va fer una jornada de dejuni d'arròs, cadenes de pau fetes de monedes, que després van ser donades a la campanya, venda pastissos, un rentat de cotxes patrocinat, una maratón de bàsquet i fins i tot un concurs de bellesa de nadons, tot organitzat pels estudiants per poder arribar a la xifra de 21.000 dòlars. Com a incentiu afegit, Afri va oferir una visita a la seu de les Nacions Unides a Nova York als estudiants d'una de les escoles participants.

Els diners van ser distribuïts per un comitè de persones expertes entre projectes a Irlanda i arreu del món. Es va donar suport a projectes del Perú, Kenya, Maurici, l'Índia, Sierra Leone, el Brasil, el Pakistan, Haití, el Salvador i també Dublín, i es va fer un petit donatiu per al centenari de l'Oficina Internacional per la Pau. Vam repetir la campanya a finals de la dècada de 1990 i ho tornarem a fer en el futur, adaptant les xifres a les que corresponguin. No obstant això, Afri no ha patentat la idea, i ens faria molta il·lusió que altres persones i grups la fessin seva.

Afri, 134 Phibsborough Road, Dublin 7, Irlanda.

Tel.: *353 (0)1 882 7563/7581 Fax: *353 (0)1 882 7576, adreça de correu electrònic: afri@iol.ie
www.afri.ie

2. Aotearoa Lawyers for Peace – El Fons de Jubilació de Nova Zelanda i els contractistes d'armes nuclears

El Fons de Pensions Noruec ha tret recentment de la seva cartera d'inversió una sèrie d'empreses per raons ètiques d'acord amb els *principis d'inversió socialment responsable de les Nacions Unides*. Entre aquestes empreses n'hi ha d'implicades en la fabricació d'armes nuclears i bombes de dispersió, altres que contribueixen al deteriorament del medi ambient i altres que cometen violacions dels drets humans i els drets laborals.

El Fons de Jubilació de Nova Zelanda també ha signat els *principis d'inversió socialment responsable*

de les Nacions Unides i recentment s'ha desfet d'una sèrie d'empreses per la seva implicació en la fabricació de mines antipersona o el processament de carn de balena.

No obstant això, hi ha moltes empreses implicades en la fabricació d'armes nuclears i els seus sistemes de distribució i en la fabricació de munició de dispersió que s'han eliminat del Fons de Pensions Noruec però que continuen presents en la cartera del Fons de Jubilació de Nova Zelanda. La fabricació i el desplegament d'aquests sistemes armamentístics són contraris a la política de Nova Zelanda.

La Llei de zona desnuclearitzada, desarmament i control d'armes de Nova Zelanda del 1987 no tan sols prohibeix la fabricació, la possessió i el control d'artefactes explosius nuclears, sinó que també prohibeix que qualsevol persona —natural o jurídica— ajudi, indueixi o fomenti que qualsevol altra persona fabriqui, adquireixi o posseeixi armes nuclears o en tingui control (Secció 5.2.b).

Segons les característiques del Fons de Jubilació de Nova Zelanda, el fons és una «entitat de la Corona», amb la qual cosa sembla quedar inclòs sota la Secció 5.2. De les empreses de la llista del Fons de Jubilació, una de les més relacionades directament amb la fabricació de caps nuclears seria Lockheed Martin, que és el principal contractista de Sandia National Laboratories, un laboratori de disseny i enginyeria d'armes nuclears finançat pel Departament d'Energia dels Estats Units. La companyia també té un subcontracte important al camp d'assajos de Nevada per dur a terme «assajos subcrítics» dels nous models d'armes nuclears. Lockheed Martin és sobretot una empresa contractista d'armes i aproximadament el 80% dels seus ingressos provenen de contractes militars. Per tant, els diners del Fons de Jubilació invertits en Lockheed Martin estarien finançant programes militars, entre els quals programes d'armes nuclears. Lockheed Martin també està molt implicada en els lobbys d'armes nuclears i els programes de defensa al Congrés dels Estats Units, i només a les campanyes del Congrés del 2000 va aportar més de tres milions de dòlars. El treball de Lockheed Martin amb les armes nuclears i altres tasques de defensa es destaca al seu lloc web: www.lockheedmartin.com.

Algunes de les altres empreses de la cartera del Fons de Jubilació de Nova Zelanda —com ara Boeing, Northrop Grumman i BAE—, juntament amb Lockheed Martin, estan fabricant sistemes de distribució i control d'armes nuclears. És possible que això sigui incompatible amb la Secció 5.2.b. Els sistemes de distribució d'armes nuclears, com ara els míssils balístics intercontinentals, els submarins nuclear

estratègics, els míssils balístics llençats per submarins i els sistemes de comandament i control d'armes nuclears, podrien estar inclosos en la clàusula: «(...) o tenir control sobre un artefacte explosiu nuclear». Val a dir també que, en molts tractats de control d'armes, els sistemes de distribució d'armes nuclears són tractats com una part integrant de l'arma nuclear.

Com a molt mínim, hi ha una raó ètica perquè el Fons de Jubilació de Nova Zelanda es desfai de qualsevol empresa implicada en el desenvolupament, els assajos i la fabricació de sistemes de distribució i control d'armes nuclears.

Aotearoa Lawyers for Peace

Pacific Office of the International Association of Lawyers Against Nuclear Arms

P.O. Box 23-257, Cable Car Lane, Wellington, Aotearoa-Nova Zelanda

Adreça física: **Centre for Global Action**, Level 2, James Smith Building, 49-55 Cuba St, Wellington

URL: www.ialana.net

A/e: alyn@lcnp.org, www.peacelaw.org.nz

Tel.: +64 4 496-9629; fax: +64 4 496-9599

3. CODEPINK, Estats Units

– Dones per la Pau

CODEPINK és un moviment de pau i justícia social de base iniciat per dones que treballa per posar fi a la guerra a l'Iraq, aturar noves guerres i redirigir els nostres recursos cap a l'atenció sanitària, l'educació i altres activitats que afavoreixin la vida. Rebutgem la política basada en la por de l'Administració Bush que justifica la violència, i demanem polítiques basades en la compassió, la bondat i el compromís amb el dret internacional. Les dones i els homes de CODEPINK donem importància a l'alegria i l'humor per mirar d'activar, amplificar i inspirar una comunitat de persones pacífiques a través de campanyes imaginatives i el compromís amb la no-violència.

Tan sols és el començament

CODEPINK es va presentar davant les instàncies de les autoritats nacionals per protestar contra l'atac preventiu a l'Iraq. Medea Benjamin, Starhawk, Jodie Evans, Diane Wilson i unes 100 dones més van posar en marxa aquesta nova iniciativa femenina el 17 de novembre del 2002. Es van manifestar pels carrers de Washington, DC i es van plantar davant de la Casa Blanca per fer una concentració de quatre mesos. El nom CODEPINK és un joc de paraules amb el sistema de seguretat de l'Administració Bush, que fa servir codis de colors per assenyalar les amenaces terroristes. Mentre que les alertes de colors de Bush es basen en la por, l'alerta de CODEPINK es basa en la compassió i és una crida a les dones i els homes perquè «facin la pau».

Fins al 8 de març, Dia Internacional de la Dona, van celebrar una concentració diària per la pau davant de la Casa Blanca. Aquesta concentració va inspirar homes i dones de totes les professions i condicions socials d'arreu del país per plantar-se per la pau. Moltes organitzacions van patrocinar diferents dies: Greenpeace, WILPF, WAND, Public Citizen, NOW, Women for Women International i Neighbors for Peace and Justice, entre altres. El 8 de març, aquest moviment creixent va retre homenatge al paper de les dones com a pacificadoras globals amb una setmana d'activitats, una concentració i una marxa per encerclar la Casa Blanca de color rosa. Hi van participar més de 10.000 persones, entre les quals Alice Walker, Maxine Hong Kingston, Jody Williams, Susan Griffen, Amy Goodman, Rachel Bagby i moltes més.

Una xarxa mundial

Des d'aleshores, CODEPINK s'ha convertit en una xarxa mundial de dones i homes que treballen per la pau i la justícia social. Hi ha més de 250 grups locals actius a tot el país i arreu del món. Alguns grups tenen 10 participants, altres més de 100. Cada grup és autònom i tria les campanyes i les accions a fer a la seva comunitat, tot i que accepta suggeriments i idees per fer accions i rep suport de l'equip nacional. Cada grup pensa i planifica les seves actuacions: alguns grups ocupen ponts, altres reparteixen flors de color rosa amb missatges de pau lligats.

L'organització nacional de CODEPINK posa en contacte els grups locals amb la xarxa internacional de persones que treballen per la pau. Quan s'introdueix una adreça de correu electrònic de contacte al seu web local, els grups locals es posen a disposició de les persones de la seva àrea que s'hi vulguin

implicar. L'organització nacional també proporciona als grups articles de marxandatge per donar-se a conèixer: bufandes, distintius, adhesius i samarretes de color rosa. També donen als grups locals consells d'organització, tant per a les campanyes nacionals com per a les iniciatives de les alertes setmanals de CODEPINK que s'envien per correu electrònic. Quan s'ha posat en marxa un grup local i aquest s'ha posat en contacte amb Rae Abileah, la coordinadora de grups locals, el grup rep alertes de la coordinador que ajuden a perfeccionar les diferents campanyes i estratègies i a donar-hi suport. A partir d'aquesta xarxa, els membres de CODEPINK coordinen energies i uneixen esforços. Més de 150.000 persones reben actualment l'alerta setmanal de CODEPINK.

A part de l'organització de base als Estats Units, les dones de CODEPINK han viatjat fins a l'Iraq, on van ajudar a crear el Centre d'Observació de l'Ocupació. La cofundadora Gael Murphy ha estat una figura clau en el desenvolupament de la coalició internacional d'organitzacions. La primera delegació de pau de CODEPINK, constituïda íntegrament per dones, va anar a l'Iraq el febrer del 2003. Des d'aleshores hem enviat múltiples delegacions a l'Iraq, Jordània, l'Iran i l'Afganistan per subministrar ajuda humanitària i establir relacions diplomàtiques i humanes. Consulteu la nostra secció d'accions del nostre lloc web per a més informació sobre els viatges de CODEPINK.

I la història continua... uniu-vos a nosaltres a: www.codepink4peace.org.

4. Campanya Global de l'Article 9 - Japó

L'article 9 com a garantia per a l'Àsia i el món

1) Aspirant sincerament a una pau internacional basada en la justícia i l'ordre, el poble japonès renuncia per sempre a la guerra com a dret sobirà de la nació i a l'amenaça o l'ús de la força com a mitjà per solucionar les disputes internacionals.

2) Per tal de complir l'objectiu expressat en el paràgraf anterior, no es mantindran les forces de terra,

mar i aire, ni cap altre potencial bèl·lic. No es reconeix el dret de bel·ligerància de l'estat.

L'article 9 de la Constitució japonesa es va aprovar el 1946, immediatament després del final de la Segona Guerra Mundial.

Abans i durant la guerra, el Japó va colonitzar la península de Corea, Taiwan i les illes del Pacífic i va envair la Xina i altres països de la regió. El Japó va infringir un gran mal a la població que viu a l'Àsia i va cometre atrocitats i actes inhumans, com ara la coacció per treballar, el genocidi, experiments humans i les «dones de consol» (esclaves sexuals). Es diu que les víctimes van arribar als 20 milions. Al mateix temps, al Japó, aproximadament tres milions de persones, moltes de les quals civils, van perdre les seves vides en els atacs aeris, els combats terrestres a Okinawa i el llançament final de la bomba atòmica sobre Hiroshima i Nagasaki.

En la Declaració de Potsdam (juliol del 1945) que el Japó va acceptar al final de la guerra, es va confirmar la injustícia de la guerra d'agressió del Japó. L'article 9 es va aprovar amb el benentès que el mitjà més eficaç per garantir que el Japó mai més no tornaria a entrar en guerra era no posseir cap potencial bèl·lic.

L'article 9 es aprova després d'una profunda reflexió sobre la guerra d'agressió i el règim colonial del Japó. Per això, l'article 9, la renúncia a la guerra i la prohibició de mantenir cap potencial bèl·lic és la garantia i la promesa del Japó a la població de l'Àsia, el Pacífic i el món sencer que mai més no repetirà el seus errors.

A més, per tal de complir la seva responsabilitat de guerra, el Japó ha d'indemnitzar les víctimes de l'Àsia i ha de demanar-los disculpes. És el mínim que pot fer el Japó per assumir les seves responsabilitats de guerra i respectar la seva promesa de no tornar a fer la guerra mai més. Creiem que per aconseguir-ho, i per mantenir-se fidel a aquest compromís amb la població de l'Àsia, el Pacífic i el món sencer, el Japó ha de respectar l'article 9 i s'hi ha de basar per construir el futur.

Un cop acabada la guerra, el Japó va crear les seves Forces d'Autodefensa (FA). L'article 9 no permet

el manteniment de cap potencial bèl·lic i, per tant, prohibeix que el Japó tingui forces militars. No obstant això, les FA es van anar ampliant i actualment la despesa militar del Japó és una de les més grans del món.

Algunes persones critiquen que, en la pràctica, no es respecti el principi de l'article 9, però també és veritat que l'article 9 ha frenat la militarització del país. L'article 9 tampoc no ha permès que les FA facin la guerra fora del Japó. Fins i tot durant la guerra a l'Iraq, malgrat que va enviar tropes de les FA a l'Iraq a demanda dels Estats Units, el Japó no va poder exercir cap força militar.

A més, moltes de les polítiques i els principis pacifistes del Japó es basen en l'article 9. Els tres principis sobre l'exportació d'armes, per exemple, que prohibeixen en general l'exportació d'armament, és un principi progressista que no té precedents a cap país del món. El principi de la defensa exclusivament defensiva i la interpretació que no permet al Japó d'exercir el seu dret a l'autodefensa col·lectiva també s'ha mantingut. El Japó, amb l'experiència d'Hiroshima i Nagasaki, també ha signat els tres principis antinuclears, que prohibeixen la possessió, la producció i la introducció d'armes nuclears. Aquests diferents principis han exercit una funció important en l'establiment de relacions de confiança entre el Japó i la població de l'Àsia i el Pacífic, i la societat internacional.

En altres paraules, l'article 9 del Japó no és tan sols una disposició de la legislació japonesa, sinó que és un mecanisme de pau internacional perquè frena la guerra i la carrera armamentista. Com a principi, la Carta de l'ONU exigeix la resolució pacífica de conflictes, i l'article 26 estipula el mínim de recursos mundials que s'han d'utilitzar per a fins militars. L'article 9 del Japó també reforça aquest principi de l'ONU. Qualsevol revisió o abandonament de l'article 9 estaria relacionat amb la pèrdua dels principis anteriors, i a més d'augmentar la preocupació per la seguretat a la regió de l'Àsia-Pacífic, i especialment del nord-est d'Àsia, comportaria un greu impacte sobre la pau i la seguretat del món.

«L'article 9 de la Constitució japonesa ha estat el fonament de la seguretat col·lectiva per a tota la regió de l'Àsia-Pacífic.»

(De l'Agenda d'Acció Global per a l'Associació Global sobre la Prevenció del conflicte Armat,

presentada al secretari general de l'ONU el juliol del 2005.)

URL: www.article-9.org/en/index.html

A/e: article-9@peaceboat.gr.jp

5. Ceasefire Campaign, Sud-àfrica

- Una campanya per la pau a Sud-àfrica i el sud del continent;
- una campanya per gastar més en les necessitats bàsiques de la població i menys en armes de guerra;
- una campanya per al desarmament i la resistència internacional a la guerra;
- una campanya per a la desmilitarització.

Des de l'aparició d'un ordre democràtic a Sud-àfrica, que té l'objectiu de viure en pau i harmonia amb els seus veïns, ja no hi ha excusa per a una despesa militar massiva. No tenim cap necessitat de mantenir un gran exèrcit ni una indústria armamentista que absorbeix ingents recursos a costa de les necessitats bàsiques de la població.

Arreu del món hi ha un moviment favorable a la reducció de la despesa militar; un reconeixement que la millor manera de resoldre els conflictes no és a través de les armes, i un sentiment cada cop més gran de responsabilitat envers el nostre planeta i els seus recursos limitats.

La Ceasefire Campaign mira de formar part d'aquest moviment global dins de Sud-àfrica. És una associació voluntària de ciutadans sud-africans preocupats que fan campanya per sensibilitzar l'opinió pública sobre els perills d'un militarisme constant en l'estat i la societat.

Tots aquells que estiguin d'acord amb els seus objectius poden ser membres de la Ceasefire Campaign.

Per a més detalls i informació sobre les activitats actuals, truqueu a l'oficina.

Els objectius de Ceasefire són:

Contribuir al desarmament i la pau a Sud-àfrica i el sud del continent i, si és possible, a més països. Amb aquesta finalitat, la Ceasefire Campaign:

- dóna suport a iniciatives creïbles i legítimes amb objectius semblants, tant localment com internacionalment;
- treballa per la desmilitarització de la societat;
- treballa per la reducció i la possible eliminació de la indústria armamentista a Sud-àfrica, així com la reducció i l'eliminació definitiva de la participació de Sud-àfrica en el comerç internacional d'armes.

Entre les activitats de Ceasefire figuren:

- L'organització de campanyes.
- L'exercici de pressions.
- El treball en xarxa.
- La recerca i la recopilació d'informació.
- La divulgació d'informació.

Ceasefire Campaign

PO Box 31740, Braamfontein, 2017, Johannesburg. Sud-àfrica.

Tel.: (+27-11) 403-5315; fax: (+27-11) 339-7863.

6. Christian Aid, Regne Unit – Els escolars es fan sentir al 10 de Downing Street!

Abans de la Cimera de les Nacions Unides sobre les Armes Lleugeres l'estiu del 2006, uns quants alumnes de primària van tenir la possibilitat d'expressar els seus pensaments sobre les armes. Eren estudiants de l'escola Pilgrim Way de Londres. Els escolars i la seva professora van lliurar al 10 de

Downing Street una petició signada per 4.000 infants.

(Foto - Christian Aid)

Els infants, la seva escultura, la petició, la seva professora Joanne Farguhar i Mark Thomas a l'exterior de les reixes de Downing Street.

Els infants es van mostrar molt entusiasmats per la seva acció i fins i tot van fer un colom de la pau amb les seves velles pistoles de joguina. En paraules de la seva professora, Joanne Farguhar, «els nens han après que quan fas mal a algú els fas mal a ells: no es pot tornar enrere. Ara els nens i les nenes portaran l'escultura del colom a totes les classes de l'escola i organitzaran tallers.» També va dir que, si d'ells depengués, els nens probablement serien més estrictes que els adults en el control de pistoles. Els infants solen ser més honestos i van al quid de la qüestió. Simplement no entenen que les persones grans permetin que es fabriquin i es venguin armes si volen que hi hagi pau.

Un dels alumnes que va participar en el lliurament de la petició va dir que «va ser molt emocionant portar la petició fins a la porta. Crec que Tony Blair m'hauria d'escoltar perquè sóc un nen.» No

obstant això, els alumnes van tenir algun problema per arribar al número 10 amb la seva estàtua a causa de les mesures de seguretat. Probablement les pistoles de joguina van espantar els guardes de seguretat!

Un altre infant va dir que «Blair hauria de tancar totes les botigues de pistoles i llavors la gent ja no en podria comprar més.» L'escultura del colom s'havia exposat a l'escola i estaven impacients per saber quina havia estat la reacció del primer ministre.

Christian Aid

PO Box 100, London SE1 7RT, Anglaterra

Tel.: 020 7620 4444

A/e: info@christian-aid.org.

URL: www.christianaid.org.uk

Relat extret de: www.abolishwar.org.uk/news6.pdf

7. DFG-VK, Baviera, Alemanya – Camí de la pau, el desarmament i una Europa civil

«Auf Achse für Frieden, Abrüstung und ein ziviles Europa»

Activistes polítics de tota Alemanya es van trobar a Munic l'estiu del 2006 per fer un recorregut en bicicleta organitzat per la secció internacional de German War Resisters DFG-VK, per manifestar-se a favor de la pau i el desarmament. En un itinerari de nou dies van visitar les bases de Bundeswehr i localitats de la indústria armamentista a Baviera i Baden-Württemberg. Un dels actes més destacats va ser la destrucció d'armes davant de la companyia d'armes Heckler und Koch a Oberndorf. Les reaccions van ser amistoses i van interessar la població, i van aparèixer als diaris locals, sempre amb imatges i eslògans per la pau, i també a la ràdio i la televisió locals.

L'itinerari en bicicleta va servir per:

- Donar a conèixer els passos a fer pel desarmament i una política civil de seguretat i d'exteriors.
- Donar a conèixer la possibilitat d'una Europa desnuclearitzada, juntament amb Alcaldes per la Pau.
- Exigir una reducció constant de la despesa militar i la transformació dels productes militars en productes civils.

- Exposar les raons en contra de l'exportació d'armes.
- Intentar parlar amb les persones que treballen per a la indústria armamentista.
- Visitar les bases de Bundeswehr.
- Reunir signatures per als «Passos cap al desarmament».
- Donar a conèixer el lloc web de la campanya, www.schritte-zur-abruestung.de.

Els mitjans de comunicació locals van fer honor a l'aspecte local: la recepció per part dels alcaldes locals, sobretot els membres d'«Alcaldes per la Pau» (Memmingen, Wangen, Friedrichshafen, Überlingen, Tübingen). Els activistes van mirar de fer participar la població en els debats sobre les armes nuclears, el desarmament general, la reducció de la despesa militar i la transformació de les armes en productes civils. Es van muntar paradetes d'informació, es va repartir material, es van repartir 3.500 fulls de mà («Cada euro gastat en armes ve de la teva butxaca») i es van donar 600 galetes de la pau. Durant l'itinerari es van fer dues concentracions davant de l'oficina de la European Aeronautic Defence and Space Company (EADS), la companyia d'armes més gran d'Europa, a Ottobrunn/Munic, i davant de la base d'EADS d'Immenstaad/Bodensee. Es van distribuir fulls de mà als treballadors de la companyia d'armes MTU a Friedrichshafen.

URL: www.dfg-vk-bayern.de/pdf/pax-an-2006-2.pdf

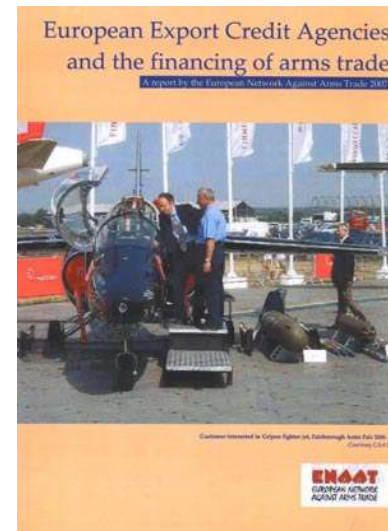
8. European Network Against Arms Trade

– Prou crèdits a l'exportació per al comerç d'armes

El suport que les agències de crèdit a l'exportació donen a l'exportació d'armes s'hauria d'aturar.

Totes les seves polítiques haurien de ser del domini públic.

A continuació presentem algunes indicacions.

«El secret més pervers de la globalització», se'n va arribar a dir. Les agències de crèdit a l'exportació (ACE) representen el flux més gran de finançament oficial cap als països en via de desenvolupament i la font més gran de deute d'aquests països. Amb tot, poca gent n'ha sentit a parlar, i encara menys sap què fan. Les agències de crèdit a l'exportació solen donar ajudes financeres a l'exportació d'armes i equipament militar, fins i tot cap a països devastats per la guerra. Gràcies al suport de les ACE, es venen caríssims avions militars britànics i suecs a Sud-àfrica malgrat la resistència de la societat civil sud-africana, Saddam Hussein es va poder construir un búnquer atòmic i continuar desenvolupant míssils Scud, i es vendran a Indonèsia vaixells holandesos per un valor superior a deu anys d'ajuda al desenvolupament.

Segons una estimació aproximada, entre un 20 i un 30% de l'import global dels crèdits a l'exportació avalats pels governs són militars. Per mitjà del suport de les ACE, el risc d'un acord armamentista es transfereix al contribuent, la qual cosa fa que les exportacions d'armes siguin més rendibles i atractives per a la indústria armamentista.

Per a la Xarxa Europea contra el Comerç d'Armes (ENAAT), és inacceptable que els governs avalin el finançament del comerç d'armes. Per què s'han de donar diners públics al flux d'armes cap als països en via de desenvolupament i afavorir així el risc d'opressió, conflicte armat i terrorisme? Per què els diners públics han de donar suport a acords armamentistes que augmenten la càrrega del deute en països que no es poden permetre d'escolaritzar els infants o de disposar d'un bon sistema de salut pública? L'exportació no sol tenir en compte aspectes ètics com ara els drets humans, el benestar i la situació de seguretat al país de destinació.

Revelar què està passant sense que ens n'adonem és una part important de la campanya dels crèdits a l'exportació. El grup de recerca de l'ENAAT publicarà un document que posa al descobert la connexió entre: a) el comerç d'armes i el desenvolupament; b) el deute i les despeses militars, i c) la corrupció i les compres d'armes en 12 països de la UE. Saber què està passant és un primer pas per posar remei a aquesta contribució tan poc coneguda dels diners públics a la propagació mundial de les armes.

Les polítiques de les agències de crèdit a l'exportació es poden abordar en l'àmbit local, nacional i internacional. Per exemple, en alguns països, els bancs privats estan implicats en la gestió de les polítiques. Això obre un ventall de possibles accions dels consumidors en l'àmbit comunitari.

Actualment estem treballant en la creació de contactes amb l'ECA-Watch (que ja ha posat en marxa una llista d'adreces de correu electrònic sobre les ACE i les armes), les campanyes sobre finançament i exportacions d'armes (Banco Armata, Netwerk Vlaanderen, Dutch Campaign Against Arms Trade) i per fer que les ACE siguin més visibles en les activitats d'ENAAT (com a xarxa i per mitjà de les organitzacions nacionals).

Un cop publicat l'informe del grup de recerca d'ENAAT, a principis del 2007, començarem a fer un inventari de les accions passades i les lliçons que hem après, què fa falta i qui ho pot aportar, les activitats i les posicions comunes.

Vegeu:

- El full de mà: «Agències de crèdit a l'exportació: el finançament del comerç d'armes, una crida a l'acció, **què hi pots fer tu?**» (juliol del 2006).
- «Les agències de crèdit a l'exportació europees i el finançament del comerç d'armes», Marijn Peperkamp, Dutch Campaign against Arms Trade (16 de juny del 2006).

URL: www.enaat.org

9. Global Alliance for Ministries and Departments of Peace – Una visió per al futur

Fa poc hem presenciat el naixement d'un moviment per crear departaments de Pau a tot el món. Un dels objectius d'aquests departaments dels governs és introduir un nou enfocament per posar fi a la guerra nuclear. D'aquesta manera es construirien infraestructures bàsiques per tractar d'arrel les causes de la violència i es reforçarien els mitjans eficaços i pràctics de les relacions pacífiques en els àmbits nacional i internacional.

L'Aliança Global va iniciar el seu camí en la primera Cimera Popular per als Departaments de Pau, celebrada a Londres el 2005, amb la intenció de donar suport a les campanyes d'àmbit nacional per crear departaments de Pau als governs d'arreu del món. Aquests departaments desenvoluparien les seves activitats en l'àmbit exterior i també interior. La seva tasca a l'estranger inclouria la supervisió de l'escena mundial per trobar signes de conflicte i d'adoptar les mesures preventives adequades en col·laboració amb altres nacions i altres organismes mundials, ajudant a la resolució no violenta dels conflictes existents i a les tasques de rehabilitació i reconciliació un cop acabats els conflictes. La seva tasca dins dels països seria promoure una cultura de pau en tots els àmbits de la comunitat transformant el conflicte a casa, el lloc de treball, l'escola i en tots els aspectes de govern.

Aquesta iniciativa intenta promoure la justícia i els principis democràtics per ampliar els drets humans i la seguretat de les persones i les seves comunitats, d'acord amb la Declaració Universal dels Drets

Humans, altres declaracions i tractats relacionats de l'ONU i la Declaració i el Programa d'Acció sobre una Cultura de Pau (1999); promoure el desarmament i reforçar els mitjans no militars de l'establiment i la consolidació de la pau; fomentar el desenvolupament d'iniciatives de pau a partir de les comunitats locals, els grups religiosos, les ONG i la formació de forces de pau civils no violentes; facilitar el desenvolupament de cimeres de pau i reconciliació per promoure la comunicació no violenta i les solucions que beneficiïn totes les parts. Aquesta visió és la d'un món on prevalen la pau, la tolerància i la justícia, dins de cada nació i entre totes les nacions. On les diferències ètniques, racials i religioses són benvingudes; en què els drets territorials, culturals i humans són respectats, i on les estructures nacionals i internacionals es creen per garantir l'exercici d'aquests drets.

Aquesta iniciativa consta actualment de 23 països, dels quals 12 tenen o han tingut campanyes actives. Les illes Salomó ja han creat un Ministeri de la Pau i la Unitat, i el Nepal va crear el Ministeri de la Pau i la Reconstrucció el març del 2007.

El moviment a favor d'un Departament de la Pau dels Estats Units

Als Estats Units, actualment hi ha una proposta de llei d'un Departament de la Pau a la Cambra de Representants. Aquesta proposta compta amb el suport de membres del Congrés, però no és la primera vegada que s'ha fet una proposta semblant. Ja el 1792 Benjamin Rush va admetre la necessitat d'una institució semblant. Des d'aleshores, s'han presentat més de 100 projectes de llei, però tots han estat rebutjats. El Govern dels EUA no sembla disposat a institucionalitzar la pau en el seu govern federal. El 2003 va presenciar la nova aparició d'una campanya activa a favor d'un Departament de la Pau i avui tots els 50 estats estan implicats en el procés d'aprovació d'aquest projecte de llei. El març del 2006 es va posar en marxa una campanya universitària de suport que està activa a 30 campus de tot el país. Vint ajuntaments han aprovat la llei, entre altres els de les grans ciutats de San Francisco i Chicago.

Uganda

A Uganda, un país devastat per la guerra, la campanya a favor d'un Ministeri de la Pau forma part de la Uganda Peace Foundation Initiative (UPFI). Les funcions principals del ministeri serien promoure la pau i la seguretat nacionals, una cultura de pau i no-violència entre la població, i el desenvolupament sostenible, així com potenciar l'entesa, la tolerància i la solidaritat entre la població. Uganda està

marcada pel conflicte intern i extern des que es va independitzar l'any 1962. L'organització considera que la creació d'un Ministeri de la Pau és essencial per comprendre la necessitat de la solució no violenta dels conflictes i la consolidació de la pau. La campanya es va posar en marxa abans de la Cimera dels Pobles de Londres del 2005 com a pilar estratègic nacional per aconseguir aquest objectiu. Fins ara, la major part del treball ha consistit en l'elaboració d'estratègies i la preparació de la campanya, però la iniciativa ja ha rebut suport de polítics tant dins com fora del govern, entre els quals parlamentaris i organitzacions que treballen per la consolidació de la pau. La UPFI s'està esforçant de valent per consolidar la seva acció.

URL: www.mfp-dop.org/index.php

10. Grupo de Apoyo Mutuo, Guatemala – El control de la despesa en defensa per part de la societat civil⁸

Els Acords de Pau de Guatemala del 1996 van recomanar una reducció del 33% del personal militar i un pressupost militar que no superés el 0,67% del PIB, un nivell que es va assolir el 2000. La missió de l'ONU a Guatemala, però, va descobrir que els pressupostos havien estat manipulats i que no s'havia produït una reducció real de les forces armades ni del pressupost militar.

Des del 2002, la societat civil, i en particular l'organització de drets humans Grupo de Apoyo Mutuo (GAM) i el Centro Internacional para la Investigación en Derechos Humanos (CIIDH), va assumir el repte de promoure la implantació i el seguiment dels acords de pau. Amb el suport del Programa de Participació de la Societat Civil del PNUD, un projecte creat el 2002 per supervisar i analitzar el pressupost de defensa a Guatemala amb l'objectiu d'investigar la implantació dels acords de pau i promoure una reorientació del pressupost nacional a favor del desenvolupament social. El projecte va ser viable gràcies a la possibilitat d'accedir per web als pressupostos nacionals, una iniciativa del Ministeri de Finances (SIAF, Sistema Integrat d'Anàlisi Financera), i gràcies a la implicació dels periodistes, els mitjans de comunicació locals i membres importants del Congrés.

---

⁸ Adaptat a partir de Hans Petter Buvollen, Civil Society Participation Program - PASOC, UNDP.

El projecte per supervisar el pressupost de defensa es va iniciar durant els exercicis fiscals del 2002 i el 2003 amb l'objectiu d'alertar els membres del Congrés, la comunitat internacional i els ciutadans en general sobre aquest desequilibri i la manca d'un control eficaç de les prioritats pressupostàries, i ha revelat informació important sobre com es produeixen les transferències poc clares. El GAM i el CIIDH es van especialitzar en la utilització de les eines basades en web proporcionades pel SIAF per a l'anàlisi dels pressupostos i, per la seva banda, els contactes dins dels ministeris van aportar informació i van poder confirmar les transaccions. Les descobertes fetes arran de l'anàlisi es van utilitzar al Congrés per exigir explicacions al Ministeri de Defensa. Finalment, la premsa va posar l'anàlisi a disposició de la societat.

Des del 2004, s'ha inaugurat una nova tendència positiva a Guatemala i ja el 2005 l'equip de supervisió va admetre que el Ministeri de Defensa ja era conscient de la seva obligació d'informar la població i que el pressupost nacional estava en el bon camí perquè els pressupostos socials augmentaven mentre disminuïa el pressupost militar.

El cas de Guatemala il·lustra clarament que les organitzacions de la societat civil, quan utilitzen nous mecanismes democràtics i transparents, poden ser interlocutors poderosos, sobretot quan s'alien amb els representants electes i els periodistes d'investigació.⁹

URL: www.gam.org.gt

11. Grup per a una Suïssa sense Exèrcit – Campanya contra les exportacions d'armes suïsses

L'ONG suïssa que s'oposa al manteniment de forces armades nacionals, GSSE, ha posat en marxa una campanya contra les exportacions d'armes del país. Quan l'Administració Federal de Duanes de Suïssa va publicar les xifres de les transferències d'armes del 2006, aquestes gairebé arribaven a un valor de 400 milions de francs suïssos (250 milions d'euros), gairebé més que el màxim assolit el 2004. El GSSE va començar a recollir signatures per forçar un referèndum sobre les transferències nacionals

⁹ Més informació a PASOC, www.pasoc.org.gt; Ministeri de Finances de Guatemala, www.minfin.gob.gt; SICOIN-SIAF, <https://sico.in.minfin.gob.gt>.

d'armes a finals del 2006 i s'està esforçant per arribar aproximadament a les 125.000 signatures per al 21 de setembre, quan les ha de lliurar a les autoritats federals de Berna. S'espera que superin les expectatives, ja que a finals de juliol ja havien rebut 130.000 signatures. L'objectiu de la campanya és fer valer la neutralitat nacional i potenciar la responsabilitat del govern. Actualment la incoherència de la política exterior suïssa és frustrant: d'una banda, Suïssa predica la pau i declara que és neutral, mentre que, de l'altra, contribueix a la guerra a través de les exportacions d'armes, de les quals es beneficia econòmicament. Més de la meitat de les exportacions del 2006 van anar a parar a zones on es lliura la «guerra internacional contra el terrorisme», com l'Afganistan i l'Iraq. En contribuir a aquests conflictes, el Govern suís dóna suport a les guerres pels recursos en lloc de buscar solucions alternatives. Suïssa també ha exportat armes a països dels quals es té constància que han comès violacions dels drets humans, com l'Aràbia Saudita, l'Índia i Egipte.

URL: www.materieldeguerre.ch/index.htm

12. Netwerk Vlaanderen – Els meus diners. Consciència tranquil·la?

Una campanya contra les inversions en la indústria armamentista que ha obtingut bons resultats.

Netwerk Vlaanderen, una ONG belga a favor de les inversions sostenibles, mostra al món financer quines són les seves responsabilitats. Els bancs treballen amb els nostres diners, que inverteixen en

diverses companyies, entre les quals empreses del sector militar. Exigim que els bancs siguin transparents pel que fa a les companyies que financen i ens oposem a què inverteixin en la indústria armamentista. La campanya «Els meus diners. Consciència tranquil·la?», que es duu a terme en estreta col·laboració amb els moviments de pau Vredesactie (B), Friends of the Earth Flanders and Vrede (B), ha comportat grans canvis en la política d'inversió dels bancs i una legislació innovadora contra les inversions en armes. Aquest model de campanya s'ha adoptat en altres països europeus.

Mètode d'actuació

Netwerk Vlaanderen publica periòdicament un informe que revela els vincles financers entre els bancs i els fabricants d'armes. La investigació parteix de bases de dades financeres i es duu a terme en col·laboració amb una oficina d'investigació especialitzada dels Països Baixos. Aquests informes provoquen una forta reacció a la premsa i entre els clients, ja que la majoria desconeix què fan els bancs amb els seus diners. D'aquesta manera s'exerceix pressió sobre els bancs perquè canviïn la seva política d'inversió. La informació sobre les inversions es fa pública per mitjà de documentals, debats, conferències de premsa, llocs web, butlletins d'informació i accions en sucursals bancàries. Hem desenvolupat una sèrie d'imatges i mètodes d'acció imaginatius, que van des de l'*adbusting* (manipulació de cartells publicitaris) fins a peticions, teatre al carrer, projectes artístics i intervencions crítiques a les assemblees generals anuals dels bancs, passant per la creació d'un banc imaginari que és honest i transparent en les seves inversions en la indústria armamentista i anuncis per televisió sobre les inversions polèmiques. Netwerk també debat directament amb la direcció dels bancs i parla amb els polítics interessats sobre la legislació contra les inversions en la indústria armamentista. Als clients dels bancs, els oferim una revisió crítica de tots els productes financers que es comercialitzen com a «sostenibles» i indiquem quins són els fons que efectivament no inverteixen en la indústria armamentista.

Desarmament dels bancs

Algunes entitats financeres, sota la pressió de les campanyes i la nova legislació, han trencat les relacions d'inversió que mantenien amb fabricants d'armes. La negativa a acceptar els fabricants d'armes varia molt, però en general els bancs s'han adonat que ja no poden mirar cap a una altra banda. No tan sols els bancs estan assumint la seva responsabilitat, sinó també els inversors institucionals. Després de l'emissió d'un documental revelador sobre les seves inversions, diversos fons de pensions

holandesos han decidit deixar d'invertir en fabricants de municions de dispersió. El Fons de Pensions del Govern noruec també exclou aquests fabricants d'armes.

Iniciatives legals contra les inversions en la indústria armamentista

La investigació de les inversions en la indústria de l'armament revela que l'autoregulació exercida pel sector financer comporta resultats força variables. Així, doncs, per posar fre al flux de capital cap a la indústria armamentista cal una regulació internacional més estricta i la generalització de lleis nacionals. Un govern no pot permetre que les inversions de les seves entitats financeres residents siguin contràries als seus principis o les seves polítiques.

Durant els darrers anys s'han pogut veure signes que indiquen que alguns polítics han assumit aquest repte.

El febrer del 2007, després d'anys de campanya per part de Netwerk Vlaanderen, el Parlament belga va votar una llei que prohibeix a les entitats financeres del país d'invertir en fabricants de munició de dispersió i mines terrestres. La llei també prohibeix «finançar una companyia belga o estrangera que fabriqui, utilitzi, repari, ofereixi, vengui, subministri, importi, exporti i emmagatzemi submunició en el sentit d'aquesta llei». La llei també ordena al Govern belga d'elaborar una llista de fabricants de munició de dispersió. Bèlgica és el primer país que prohibeix les inversions en mines terrestres i municions de dispersió.

El juliol del 2005 una resolució del Parlament Europeu convidava «la UE i els seus estats membres a prohibir per llei a les entitats financeres sota la seva jurisdicció o control d'invertir directament o indirectament en companyies que participin en la fabricació, l'emmagatzematge o la transferència de mines antipersona i altres sistemes d'armes polèmics relacionats, com ara les municions de dispersió». Aquesta resolució és el punt de partida ideal per a una legislació nacional contra les inversions en fabricants i comerciants d'armes en altres països europeus.

Porteu aquesta campanya al vostre país!

Aquest model de campanya ha estat adoptat per diversos grups europeus (Itàlia, Espanya, els Països Baixos i França). La fase inicial és força senzilla: encarregueu un informe sobre les inversions fetes pels «vostres» bancs en la indústria armamentista i publiquen la informació a la premsa. A continuació sensibilitzeu els clients amb articles, anuncis, accions en sucursals bancàries, peticions, etc. També podeu fer arribar la informació a polítics i demanar-los que segueixin l'exemple belga prohibint la inversió en (determinats) fabricants d'armes. Podeu remetre a la resolució de la UE per reforçar el vostre raonament. També és important que feu valer el vostre poder com a clients i pressioneu el vostre banc perquè aturi aquestes inversions. Amnistia Internacional França s'ha retirat d'AXA després que hagi refusat d'aturar les seves inversions en mines terrestres i municions de dispersió. I no oblideu una cosa: no us rendiu mai. Quatre anys d'accions, peticions i tota mena de pressió pública han acabat comportant un canvi en la política d'AXA.

Netwerk Vlaanderen s'alegra de poder compartir el seu coneixement i les seves experiències amb qualsevol organització que vulgui treballar aquest tema.

Per a més informació, poseu-vos en contacte amb:

Christophe Scheire: Christophe@netwerkvlaanderen.be

Inez Louwagie: Inez@netwerkvlaanderen.be

Netwerk Vlaanderen, Vooruitgangstraat 333/9, 1030 Bruxelles, Bèlgica

Tel.: +32 2 201 07 70

URL: www.mymoneyclearconscience.be

13. The Peace Foundation, Aotearoa-Nova Zelanda

A Nova Zelanda hem avançat força en la promoció dels vincles entre la pau, el desarmament i el desenvolupament. El programa de l'IPB «Desarmament sostenible per al desenvolupament sostenible» ha servit per donar suport a aquesta tasca. Com a vicepresident de l'IPB, he tingut l'honor de poder promoure aquesta campanya en particular a través dels nostres vincles amb organitzacions del desenvolupament i els drets humans.

- **Council for International Development (CID).** Aquesta és la coalició més gran d'organitzacions de desenvolupament de Nova Zelanda, de la qual en són membres 79 agències no governamentals de desenvolupament. El CID manté unes relacions excel·lents amb el Govern i amb les agències governamentals tant en la preparació de polítiques com en la distribució d'assistència. The Peace Foundation —una de les organitzacions de l'IPB amb membres únicament de Nova Zelanda— és membre del CID i ha fet del vincle entre la pau, el desarmament i el desenvolupament una part integral del programa del CID. El Codi Ètic del CID, per exemple, afirma que «les qüestions de justícia, pau, drets humans i protecció del medi ambient no es poden separar del desenvolupament». Com que el CID abraça aquest vincle, hem pogut garantir que financi viatges a actes internacionals per la pau i el desenvolupament, com ara el Fòrum Mundial de la Pau, el Fòrum Social Mundial, la conferència ICJ plus 10, les conferències de revisió del Tractat de No-Proliferació d'Armes Nuclears i les reunions sobre desarmament de les Nacions Unides. A més, les nostres propostes sobre pau i desarmament s'han inclòs als documents del CID i en la contribució del CID a les conferències intergovernamentals com les de la Comissió de l'ONU sobre Desenvolupament Sostenible.
- **Make Poverty History.** Aquesta és la principal campanya d'educació pública sobre l'eliminació de la pobresa. Les accions de Make Poverty History (Que la pobresa sigui història), en què han participat milers de ciutadans de Nova Zelanda, han aparegut a tots els mitjans de comunicació (televisió, ràdio, diaris...) del país i han tingut repercussió sobre la política governamental. Hem utilitzat la campanya de l'IPB «Desarmament sostenible per al desenvolupament sostenible» per ensenyar a les organitzacions associades de Make Poverty History la relació directa entre militarització i pobresa. En aquest sentit, un gran pilar de la campanya Make Poverty History és la crida a la redistribució de la despesa militar. A continuació presentem una part del lloc web de Make Poverty History:

«El Govern de Nova Zelanda hauria de promoure la reducció de l'excessiva despesa militar arreu del món i l'assignació d'aquests fons a la despesa social per satisfer les necessitats humanes. El nostre món no havia estat mai tan ric, però una part ben petita de la riquesa mundial va a parar a la població que més la necessita. La quantitat de diners que es gasta en eines del desenvolupament és ínfima si es

compara amb la quantitat de diners que es destina a les eines de destrucció. L'any passat, la despesa militar global va ser d'1,035 bilions de dòlars, una mitjana de més de 2.800 milions de dòlars al dia. L'ajuda oficial als països en via de desenvolupament el 2004 va ser de 78.600 milions de dòlars, el nivell més alt assolit mai, però continua per sota del 8% que els governs han decidit gastar-se en el manteniment i l'equipament de forces armades. La quantitat estimada d'ajuda necessària per assolir els objectius de desenvolupament del mil·lenni és inferior a 25 dies de despesa militar mundial. Des del 1945, els estats membres de les Nacions Unides han admès la necessitat que els governs, rics i pobres, reorganitzin les prioritats dels seus pressupostos per satisfer la seguretat humana en lloc de la seguretat militar, però no s'ha posat en pràctica. Si els governs es prenen seriosament la reducció de la pobresa, ja és hora que posin fil a l'agulla.»

També hem aconseguit incloure l'educació per al desarmament i el desenvolupament com a pilar clau del programa per a la campanya Make Poverty History.

- **Centre for Global Action.** Per tal de potenciar la col·laboració en les iniciatives i campanyes a favor de la pau, el desenvolupament i els drets humans, les principals organitzacions de drets humans i desenvolupament, juntament amb The Peace Foundation, van crear al gener el Centre for Global Action (Centre per a l'Acció Global) al districte financer de Wellington, la capital de Nova Zelanda. El Centre acull les oficines (a més d'espai i instal·lacions compartides) d'Amnistia Internacional, el Consell per al Desenvolupament Internacional, el Centre de Recursos per al Desenvolupament, Oxfam NZ, The Peace Foundation, Transparència

Internacional, l'Associació de les Nacions Unides de Nova Zelanda, la UNICEF i l'UNIFEM.

- **Altres programes conjunts.** The Peace Foundation pot incorporar el programa de l'IPB «Desarmament sostenible per al desenvolupament sostenible» en altres programes dirigits conjuntament amb els seus socis del Centre for Global Action, com ara el programa «Escoles com a comunitats de drets humans» i diversos tallers de formació com el de «Gènere i desenvolupament».
- **La política d'assistència governamental.** The Peace Foundation ha utilitzat el programa de l'IPB «Desarmament sostenible per al desenvolupament sostenible» per ajudar i reforçar la política governamental de Nova Zelanda que vincula la pau, el desarmament i el desenvolupament. Segons el lloc web d'NZ AID (l'agència d'ajuda governamental de Nova Zelanda), «NZ AID col·labora amb programes i agències multilaterals que aporten mitjans de provada eficàcia per tal que Nova Zelanda posi remei a la pobresa, el conflicte, les qüestions de governança i les crisis humanitàries arreu del món». Com a tal, l'assistència de Nova Zelanda cada cop s'ha centrat més en el desarmament i la pau, com la recuperació d'armes a les illes Salomó, el desminatge a Sri Lanka i la resolució del conflicte civil a Bougainville.

Premi DICK NZ

Aquest any el premi Supreme DICK (sigles de Destructive Industry Connected to Killing, Indústria Destructiva Vinculada a l'Assassinat) de Nova Zelanda es va atorgar a **Rakon Ltd - Auckland, Nova Zelanda**. Rakon era, fins al maig d'aquest any, una empresa de capital privat que fabricava els oscil·ladors de cristall de quars que s'utilitzen en els sistemes de posicionament global per satèl·lit (GPS) i en productes com ara els telèfons mòbils, els sistemes de navegació... i les bombes «intel·ligents».

El 2005, Rakon va guanyar els premis a l'exportació NZ Trade i Enterprise (NZTE). Rakon ha rebut ajudes públiques per a empreses, com ara una subvenció per a tecnologia de 183.000 dòlars el 1996 i una altra de 351.000 dòlars el 2003/04.

El darrer any, el diari *NZ Herald* va revelar Rakon que subministrava oscil·ladors de cristall a l'empresa nord-americana Rockwell Collins, que els incorporava als seus productes de navegació per a

municions i míssils de precisió. Aquests productes de Rockwell Collins estan equipats en el 90% de les armes tàctiques guiades del Departament de Defensa dels Estats Units, com els projectils i els míssils de precisió guiats per satèl·lit, els míssils de creuer Tomahawk i la bomba de petit diàmetre.

En resposta a la publicitat que se n'ha fet, Rakon va emetre una nota de premsa en què deia que «la companyia respecta la confidencialitat comercial dels contractes amb els seus clients i no té coneixement de l'ús final, l'equipament o les aplicacions desenvolupats pels seus clients». Rakon va rebre el premi DICK NZ 2005 per les seves exportacions a Rockwell Collins, i perquè la seva nota de premsa revelava «un nivell alarmant d'irresponsabilitat o falsedat».

Alyn Ware, director de l'oficina de Wellington de The Peace Foundation
PO Box 23-257, Cable Car Lane, Wellington, Aotearoa-Nova Zelanda
Tel.: +64 4 496 9629; fax: +64 4 496-9599
A/e. alynw@world-net.co.nz
URL: www.peace.net.nz

14. Peace Action, Estats Units – Èxits del 2006 de Peace Voter: resum de les activitats electorals

No hi ha dubte que l'Iraq era present en l'ànim de tothom el dia de les eleccions, i un públic informat, encapçalat pels activistes i partidaris de Peace Action, va transformar tota la dinàmica de la Cambra de Representants i el Senat. Esperem que aquest nou Congrés doni resposta als votants amb una major mentalitat de pau i diplomàcia mentre treballem per posar fi a la guerra a l'Iraq, evitar la guerra amb l'Iran i posar remei a altres preocupacions urgents en la política exterior.

El 2006, l'oficina nacional i uns 40 grups afiliats dedicats de ple a la causa van encapçalar diferents projectes en 55 comicis diferents sota Peace Action, Peace Action PAC i Peace Action Education Fund (les tres organitzacions germanes).

La nostra campanya de Peace Action:

- Es van redactar i distribuir centenars de milers de guies imparcials per a electors en 18 circumscripcions del país: els districtes 7è i 8è de Pennsilvània, els districtes 1r, 2n i 6è, 3r i 7è, 4t i 5è, i 8è i les eleccions al Senat de Wisconsin, el districte 2n de Nou Hampshire, el districte 13è de Nova York, el 1r districte i el Senat de Maine, i el 7è districte i el Senat i el 4t districte i el Senat de Nova Jersey. Milions de votants van llegir les nostres guies electorals.
- Es van iniciar més de 40 campanyes per aprovar diferents resolucions a Wisconsin, Illinois i Massachusetts per posar fi a la guerra a l'Iraq. Aquestes resolucions es van aprovar a tots els districtes on es van votar, molts vegades amb més de dues terceres parts dels vots.

Peace Action PAC

El nostre Comitè d'Acció Política de Peace Action va avalar un total de 52 candidats, entre els quals 27 membres del Congrés que en el 100% de les votacions han votat a favor de la pau. Dels 52 candidats que el Comitè d'Acció Política de Peace Action i els seus afiliats van avalar, 43 van guanyar els comicis.

Campanya per a una nova política exterior

El nostre país mereix trencar amb les polítiques fracassades del passat. Els nostres programes de vendes d'armes i ajudes militars han propagat un sentiment antiamericà. Les nostres polítiques d'armes nuclears fomenten la proliferació nuclear. La nostra postura davant la comunitat internacional porta a un creixent aïllament i a l'extinció d'un lideratge útil. Els grans increments en la despesa militar no ens faran més segurs, sinó que desviaran diners que haurien d'anar a parar a l'educació, l'atenció sanitària i altres programes socials i perjudicaran la qualitat de vida de tots els nord-americans. L'eliminació de les llibertats civils amenaçarà la nostra constitució i perjudicarà els mateixos valors que fan gran la nostra nació. El nostre país serà més segur si afirmem els nostres valors, no pas si els abandonem.

Tres passos per a un món més segur

1. Donar suport als drets humans i la democràcia

Hauríem de demostrar lideratge internacional oposant-nos a les polítiques dels qui violen els drets humans, i no compensar-los amb armes.

La democràcia i els drets humans són ideals que el poble americà té en gran estima, però els nostres representants electes no s'hi han mantingut fidels. Desgraciadament, el nostre país és líder mundial en vendes d'armes i subministrament de formació militar a governs i dictadures que violen els drets humans. Quan s'utilitzen armes dels Estats Units per apuntalar governs odiats pel seu mateix poble, d'això se'n deriva ressentiment. Quan venem armes arreu del món, aquestes armes s'acaben utilitzant contra els nostres soldats.

2. Reduir l'amenaça de les armes de destrucció massiva

La nostra nació hauria d'encapçalar una campanya mundial per reduir i controlar l'amenaça de les armes de destrucció massiva, una política de la qual puguem estar orgullosos.

No hi ha cap altra amenaça més gran que les armes nuclears i altres armes de destrucció massiva. Aquestes armes només són eficaces com a mitjà de terror, que tant es poden dirigir contra nosaltres com contra altres pobles. L'única manera de no veure'ns sotmesos a aquesta amenaça és destruir-ne les reserves i desmantellar aquelles instal·lacions que fabriquen materials nuclears, però l'Administració Bush en vol construir de noves. A més, gastar-se milers de milions en un sistema de defensa de míssils que no funcionarà mentre es creen noves armes nuclears només accelerarà el ritme de proliferació nuclear.

3. Cooperar amb la comunitat mundial

Hauríem d'exercir un lideratge positiu en la comunitat mundial i planificar estratègies per a un futur en què tots hi puguem viure.

La Declaració de la Independència va instar a mostrar «un respecte envers les opinions del gènere humà». La nostra política exterior no reflecteix aquell valor bàsic. Els nostres representants electes han abandonat o bloquejat tota una sèrie d'acords internacionals sobre el control d'armes, els drets humans,

el medi ambient i el Tribunal Penal Internacional. En lloc de promoure els «atacs preventius», els Estats Units han de promoure polítiques que abordin les grans necessitats de la comunitat mundial i minimitzin les possibilitats que esclati l'odi i la ira. Els Estats Units tenen la força i la capacitat per millorar les condicions laborals i de vida de la humanitat i alhora d'incrementar la nostra pròpia seguretat, però només si lidera el món a través de la cooperació.

Peace Action Education Fund

1100 Wayne Ave, Suite 1020, Silver Spring MD 20910, Estats Units

URL: www.peace-action.org

15. Campanyes a favor d'impostos de pau – Diversos països

Introducció

Les campanyes a favor dels anomenats impostos de pau van ser impulsades pel Consell Quàquer d'Afers Europeus. Els impostos de pau estan relacionats amb l'objecció de consciència i són una forma alternativa d'impostos defensada per aquells que rebutgen el servei militar obligatori. En general, els reclutes paguen una mena d'impost militar, però els objectors de consciència haurien de ser alliberats d'aquesta obligació i tenir la possibilitat de pagar un impost de pau, que el govern faria servir per a fins socials. Segons els quàquers, l'impost de pau és senzillament allò que el servei alternatiu és al servei militar obligatori; és a dir, és la idea que els objectors de consciència haurien de poder redirigir uns fons que anirien a parar al pressupost militar cap a un «Fons de l'Impost de Pau» que es destinaria a activitats no militars. Aquest plantejament es basa en la idea d'ampliar el dret humà a l'objecció de consciència. De fet, pagar impostos militars és una mena de servei militar obligatori.

Pagar un impost de pau no implica que el contribuent pagui menys impostos a la llarga. El govern continua tenint dret a establir impostos a partir de la seva potestat democràtica. Hi ha, sens dubte, un risc petit que els governs comencin a utilitzar una proporció més gran d'altres impostos populars per

satisfer els seus pressupostos militars, però la població hauria de poder dir la seva sobre la destinació dels impostos que paga. Aquesta és una manera de redirigir la despesa militar cap a la despesa social. La transparència en la confecció dels pressupostos del govern és essencial per certificar la distribució dels recursos nacionals en primer lloc, i pertoca al govern de decidir a quins fins no militars aplica l'impost de pau. Periòdicament se celebren conferències sobre la resistència a l'impost de guerra i campanyes a favor de l'impost de pau per invocar la responsabilitat dels governs. Cal adoptar mesures especialment urgents en països on no es permet ni tan sols l'objecció de consciència. La darrera conferència es va celebrar l'octubre del 2006 i va donar lloc a un esbós sobre «el dret humà al servei militar obligatori directe i indirecte». La següent conferència s'ha de celebrar el 2008.

QCEA: <http://qcea.quaker.org/briefings/peacetax/ptbp4new.pdf>

Regne Unit: impost de Robin

– Llençar els diners

Des que es va iniciar la guerra de l'Iraq, Robin Brookes, de Peace Tax Seven,

ha retingut una part dels seus impostos perquè creu que destinar-los a pagar la guerra és immoral, però el 5 de maig, a Swindon, va ser obligat a abonar els impostos que devia. Amb l'eslògan «Money down the drain» (Això és llençar els diners, literalment «diners per la pica»), Robin va anar caminant fins a l'oficina d'Hisenda per pagar els seus impostos acompanyat d'uns 30 membres de Peace Tax Seven. Alguns integrants del grup portaven bitllets de 20 lliures esterlines per ajudar Robin a pagar els impostos i pancartes on es podia llegir a què volien que es destinessin els seus impostos. Robin va fer una pica de mentida per llençar-hi els diners i un altre portava un desembossador i una pancarta amb el lema «Desembossem el camí cap a la pau».

Fora de l'oficina d'Hisenda Robin va llegir una carta de protesta, que la resta del grup va signar, i després van dipositar els seus bitllets de 20 lliures esterlines a la pica de Robin, que va haver d'anar fins a l'oficina de correus a pagar els impostos. Un cop dins l'oficina, Robin va treure els diners de la pica i va fer el pagament i tot seguit va tornar juntament amb els seus seguidors a l'oficina d'Hisenda,

on va lliurar la seva carta de protesta i el comprovant de pagament. A continuació el grup es va manifestar pels carrers explicant als vianants la seva protesta. L'acte va sortir als mitjans i va donar a conèixer la qüestió de l'impost per la pau. Per a més informació sobre les activitats dels grups, visiteu www.peacetaxseven.com.

Colòmbia

Colòmbia ha estat testimoni del conflicte armat durant més de mig segle. La legislació nacional prohibeix l'objecció de consciència malgrat que la constitució permet la llibertat de consciència. Tots els homes colombians estan obligats a alçar-se en armes en defensa de la independència nacional, i només poden ser eximits del seu deure per raons que no siguin de consciència. De fet, l'objecció de consciència no és pas il·legal ni tampoc està permesa per la llei, però es considera que els objectors no han complert la seva obligació i, per tant, no poden anar a la universitat ni tenir passaport. Per tant, són considerats desertors, i les sancions prescrites per aquest delicte oscil·len entre els sis mesos i els quatre anys, en funció de si l'estat està en guerra o no.

Els antecedents ens diuen que els homes que rebutgen el servei militar tenen moltes possibilitats de ser processats, però que per a ells la seva convicció és més important. Una de les principals preocupacions de la campanya d'objecció de consciència a Colòmbia és la gran despesa militar de totes les parts en conflicte, i ara s'està pensant d'introduir una forma de resistència a l'impost de guerra, però cal suport internacional per dur-la a terme.

L'aniversari de Dia de la Independència, el 20 de juliol del 2006, la capital va ser ocupada per una gran desfilada militar. Per la seva banda, els objectors van preparar una obra de teatre al carrer per atraure l'atenció cap als desavantatges del conflicte en curs. Primer van mostrar la frustració i l'aflicció del cercle d'amics i familiars de les persones desaparegudes, desplaçades o empresonades sense judici. Tot seguit van organitzar una desfilada alternativa a l'oficial, amb performances en què persones que feien d'informadors triaven gent a l'atzar entre els espectadors i els detenien. Finalment, noies vestides amb els colors de l'arc de Sant Martí van fer balls per un futur més feliç. Més tard van informar de l'èxit de la seva acció:

«Tot va anar bé durant l'acció no violenta. Va fer bon temps i hi havia molta gent al carrer, i vam poder transmetre el nostre missatge a tots els presents. Els actors van fer un bon treball mostrant la realitat oculta dels estaments militars i el carnaval va ser una autèntica festa. Per mitjà de les entrevistes que vam fer a la gent del carrer i de les reaccions que vam rebre, sabem que les nostres accions compten amb el suport de moltes persones, independentment de l'opinió de cadascú. Durant l'acció no vam tenir cap problema amb la policia, tan sols després, quan tornàvem, es va produir un petit enfrontament amb un agent de policia perquè alguns de nosaltres estàvem caminant pel mig del carrer, però com que érem 80 persones no ens podia portar a comissaria a totes i després de 10 minuts de discussió ens va deixar anar.»

Bolívia

Bolívia és un cas de referència en la campanya de resistència als impostos de guerra. Recentment, l'octubre del 2005, la Comissió Interamericana sobre Drets Humans va tractar el cas d'Alfredo Días Bustos, amb el resultat sorprenent que el denunciant va ser eximit de pagar impostos militars perquè és un objector de consciència! En aquest acord amistós davant la comissió, Bolívia va acceptar d'eximir Bustos del servei militar no armat, fins i tot en futurs conflictes armats, però encara haurà de disposar del document «necessari» del servei militar completat. Això s'havia de fer «sense càrrec, sense requerir el pagament de l'impost militar estipulat per la Llei del servei de defensa nacional, o el pagament de qualsevol altra quantitat per qualsevol raó o consideració de qualsevol altra naturalesa, ja sigui monetària o de qualsevol altra mena».

La comissió va estipular que Bolívia viola els drets humans consagrats per la Convenció Americana en no permetre l'objecció de consciència. Això va contra el dret de totes les persones a la llibertat religiosa i de consciència. L'Estat bolivià va acceptar d'incloure el dret a l'objecció de consciència al servei militar en el seu esborrany d'esmenes al dret militar que actualment està debatent. A part d'això, s'ha de promoure l'aprovació per part del Congrés de la legislació militar que inclou el dret a l'objecció de consciència.

Conscience and Peace Tax International

Vegeu: www.ohchr.org/english/bodies/hrc/docs/ngos/CPTI-austria_en.pdf

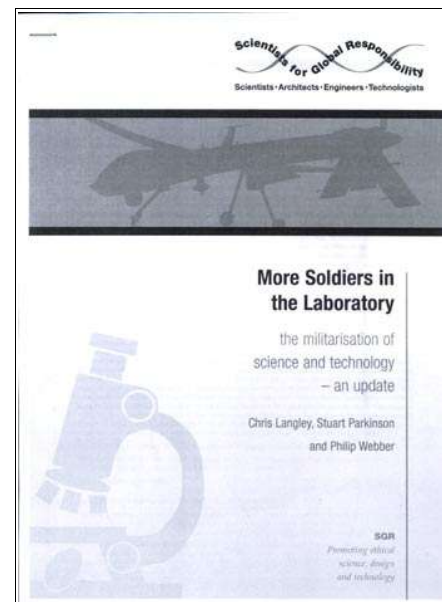

16. Scientists for Global Responsibility, Regne Unit – La participació militar en projectes científics, tecnològics i d'enginyeria

L'organització:

- Promou la ciència, el disseny i la tecnologia amb un sentit ètic, a partir dels principis de la transparència, la responsabilitat, la pau, la justícia social i la sostenibilitat ambiental.
- És una organització independent amb seu al Regne Unit que compta amb uns 850 científics naturals i socials, enginyers, informàtics i arquitectes.
- Duu a terme tasques de recerca i educació i exerceix pressions al voltant dels aspectes militars, ambientals i polítics de la ciència, el disseny i la tecnologia.
- Proporciona una xarxa de suport per als professionals d'aquests camps amb una preocupació ètica.

Al Regne Unit es va posar en marxa un projecte de recerca d'un any de durada sobre la participació militar en la ciència, l'enginyeria i la tecnologia que va donar lloc a un informe titulat *Soldiers in the laboratory: Military involvement in science and technology - and some alternatives* (Soldats al laboratori: la participació militar en la ciència i la tecnologia, i algunes alternatives), que es va presentar a les cambres del Parlament britànic el 19 de gener del 2005. L'informe va utilitzar dades recollides a partir de publicacions de recerca, llocs web, contactes personals i bases de dades d'accés públic.

Ian Gibson (l'aleshores president de la Comissió Investigadora sobre Ciència i Tecnologia de la Cambra dels Comuns) i el catedràtic Steven Rose de l'Open University, que té una gran experiència en la participació militar en el món de la ciència i la tecnologia, juntament amb l'autor de l'informe, Chris Langley, van parlar en l'acte inaugural, que va congrega moltíssima gent. La premsa, tant l'especialitzada com la tècnica, se'n va fer ressò (*Nature*, *Guardian*, *Science and Public Affairs* i *New*

Scientist). La setmana següent es van descarregar més de 300 còpies de l'informe del lloc web de SGR. Des de la data de publicació del 31 d'octubre del 2006, s'han descarregat més de 3.000 còpies de l'informe i s'han descarregat, comprat o distribuït un nombre semblant de resums executius.

El catedràtic Steven Rose va descriure l'informe com «el document més exhaustiu en aquest camp dels darrers 35 anys» i va destacar que l'informe es podia fer servir com una «plataforma per a l'acció». Ian Gibson va felicitar SGR per l'informe elaborat i també va assenyalar la important funció que l'informe hauria d'exercir a l'hora de sensibilitzar políticament els científics, i va afegir que les conclusions eren rellevants en termes polítics i que les diverses anàlisis tenien un gran abast.

L'informe consta de sis capítols i parla de la col·laboració del sector militar amb científics, tècnics i enginyers en la recerca i el desenvolupament (R+D) d'alta tecnologia orientada a l'armament; l'informe analitza a fons tota una sèrie d'associacions entre empreses militars i departaments governamentals amb universitats britàniques que es van posar en marxa el 2002. L'informe també descriu que el coneixement i el finançament que actualment es destina al sector militar es podria destinar a una agenda de seguretat més àmplia, que abordés sobretot les arrels del conflicte: la pobresa, el canvi climàtic i l'esgotament de recursos. L'informe també fa una sèrie de recomanacions bàsiques.

La fase de divulgació —des del 2005 fins avui— ha inclòs la realització de diverses presentacions al Regne Unit, sobretot a la Royal Institution, però també a Europa. Chris Langley va parlar a Copenhaguen (a un simposi internacional relacionat amb l'ètica en l'ensenyament als estudiants de ciència i tecnologia) i a París (a la conferència de la UNESCO/Pugwash sobre ciència militar i el marc legal per abordar el conflicte). Tots dos actes van donar lloc a publicacions que estan a l'abast d'una àmplia sèrie de grups interessats en la ciència, la tecnologia i la governança de la ciència.

Al Regne Unit, les conclusions i les recomanacions de l'informe, relatives a la participació militar generalitzada en la ciència i la tecnologia, juntament amb la necessitat urgent d'aplicar enfocaments positius de la seguretat, s'han presentat a més de 25 grups diferents. Els públics han estat molt variats, des del King's College de Londres fins a la Universitat de Lancaster, passant pel Praxis Centre de la Universitat Metropolitana de Leeds i els estudiants d'últim any de secundària de Southampton. El 2006-07 s'han fet altres presentacions de l'informe.

S'han publicat més de 30 articles relacionats amb l'informe, sobretot a *Nature*, *New Scientist*, *Science & Public Affairs*, *Green World*, *Resurgence*, *Physics Education* i *Professional Engineering*, i se'n preparen més. Mitjans de comunicació de tot Europa ens han demanat informació sobre aspectes de la recerca i el desenvolupament militar.

SGR també va ajudar els parlamentaris entrants de l'Oficina Parlamentària de Ciència i Tecnologia del Regne Unit sobre el pressupost d'R+D militar i la posició en matèria de seguretat positiva. També al Parlament ens vam unir a Greenpeace en el debat sobre la funció de la ciència militar i el futur de Trident amb el parlamentari Ian Gibson.

SGR havia mantingut debats i intercanvis d'informació esperançadors amb grups de pau i ciència ètica arreu d'Europa i el Regne Unit. També hem elaborat un document informatiu per ajudar els joves a prendre decisions en les seves professions científiques i tecnològiques; el manual titulat *Scientist or soldiers? Career choice, ethics and the military* (Científic o soldat? Opció professional, ètica i exèrcit), de Chris Langley, ha tingut una àmplia distribució i una molt bona acollida.

Hem continuat establint una àmplia sèrie de contactes formals i informals entre la comunitat universitària, l'àmbit polític i també la societat civil. Moltes de les persones amb qui vam contactar i les xarxes creades utilitzaran SITL en els cursos universitaris amb finalitats docents.

L'informe, les activitats de divulgació posteriors i el nostre programa d'extensió han arribat a un ampli espectre de diferents grups d'interès, entre els quals figuren estudiants i professionals del món científic i tècnic, autoritats polítiques i analistes polítics de l'àmbit de la ciència i la seguretat, grups pacifistes i ecologistes, mitjans de comunicació generals i especialitzats, i gent normal i corrent.

El recent interès dels mitjans de comunicació s'ha centrat en la robòtica i l'exèrcit i SGR s'ha encarregat de distribuir documents informatius a *The Independent on Sunday* i a la ràdio i la televisió. També hem continuat la nostra activitat en actes externs amb Stuart Parkinson, el director de SGR, que dirigeix dos tallers sobre la participació militar en l'educació científica a la Conferència de Xarxes d'Educació de Pau a Birmingham el març del 2007 i una conferència internacional organitzada a Berlín

per INES, el soci internacional de SGR.

A més de continuar la divulgació de les conclusions de l'informe, hem utilitzat la Llei de llibertat d'informació del Regne Unit per comprendre el finançament militar a partir de diferents fonts, tant empresarials com governamentals, en l'àmbit de la recerca científica i tecnològica. Les dades de la primera fase d'aquesta recerca es van publicar l'agost del 2007. A continuació es durà a terme la recerca sobre una mostra més gran d'universitats juntament amb un programa d'extensió per influir en les autoritats dels sectors científics i militars, el govern i els gremis professionals. També tenim moltes ganes de reforçar i ampliar els nostres extensos vincles amb les comunitats partidàries de la pau, el desarmament i l'ètica al Regne Unit i Europa. Una xarxa de contactes com aquesta no tan sols representa una ajuda per als grans reptes relacionats amb l'estratègia militar britànica imperant, amb la seva gran dependència de les armes i les seves plataformes de suport, sinó que afegeix una dimensió «científica» a les qüestions de justícia social i els enfocaments sostenibles de les moltes amenaces contra la seguretat, com ara l'escalfament global, l'esgotament dels recursos i els grups marginats de la societat.

Informe de l'agost del 2007:

More Soldiers in the Laboratory – the militarization of science and technology – an update (Més soldats al laboratori. La militarització de la ciència i la tecnologia. Actualització)

«Ja ha arribat l'hora que la ciència i la tecnologia, tant al Regne Unit com arreu del món, agafin una nova direcció, en què es doni molta més importància a les qüestions ètiques i pràctiques, que tenen efectes sobre els humans i el medi ambient.»

Aquesta actualització il·lustra els principals descobriments de la participació militar en la ciència i la tecnologia al Regne Unit i a l'estranger durant els darrers tres anys. «A partir de la nova informació, obtinguda en part gràcies a l'aplicació de la nova Llei de llibertat d'informació, el document informatiu destaca que la participació militar en R+D continua afavorint una agenda tancada de seguretat basada en les armes. Nosaltres creiem que això margina un enfocament més ampli de la seguretat que donaria molta més prioritat a la prevenció de conflictes i ajudaria a tractar les arrels del conflicte.»

Es preveu que la despesa en R+D dels Estats Units arribi als 78.000 milions de dòlars el 2007, una xifra que seria un 30% superior al màxim del país durant la guerra freda. Com és lògic, el desenvolupament i la recerca en altres sectors, com ara l'econòmic i el social, se'n ressentiran. La despesa del Regne Unit és la tercera més gran del món i s'estima en uns 2.600 milions de lliures esterlines anuals. La participació del sector militar està augmentant en tots els nivells educatius del país, sobretot a les universitats, on la recerca està àmpliament patrocinada per empreses del sector militar.

Les conclusions a les quals va arribar SGR són les següents:

- La perspectiva de seguretat tancada, que se centra en solucions basades en les armes i la tecnologia punta, continua dominant les agendes dels països que tenen més despeses militars, els Estats Units i el Regne Unit, però també les d'altres països.
- La participació militar en R+D a les universitats augmenta, encara que la situació no s'hagi debatut a les comunitats científiques i tècniques. Això posa en perill la llibertat universitària.
- El sector civil està privat de mà d'obra qualificada en l'àmbit de la tecnologia i la ciència atesa la gran atenció que acapara el desenvolupament militar.
- Cal urgentment iniciar un debat participatiu i obert sobre la política militar i la funció de la ciència i la tecnologia.
- Les universitats han de produir persones independents que qüestionin les injustícies de la societat. Una elevada participació militar en l'educació margina les opinions dissidents.

Scientists for Global Responsibility, Ingles Manor, Castle Hill Avenue, Folkestone, Kent, CT20 2RD, Regne Unit.

Tel.: +44 1303 851965, mòbil: +44 7771 883 696

A/e: info@sgr.org.uk

URL: www.sgr.org.uk/index.html

17. Swedish Fellowship of Reconciliation – Seguretat humana i desarmament

La seguretat humana i el desarmament estan íntimament relacionats: mentre hi hagi armes al món, es faran servir. L'armament militar és una amenaça per a la humanitat, no tan sols perquè augmenta el risc de guerra, sinó perquè devora moltíssims recursos en forma de recerca, diners, matèries primeres, energia i terra, al mateix temps que mil milions de persones subsisteixen amb menys de dos dòlars al dia. El programa consta de tres parts:

Armes lleugeres

Les anomenades armes lleugeres, que poden ser portades per un o més individus, són el tipus d'arma que actualment mata més persones. Cada any moren unes 500.000 persones per l'ús d'armes lleugeres, en conflictes armats, en accidents a casa o per la delinqüència armada. Les armes lleugeres han esdevingut les veritables armes de destrucció massiva del planeta. SweFOR treballa per aturar-ne la proliferació des de finals dels noranta.

El desarmament i el comerç d'armes

El 2004 Suècia era el novè exportador d'armes més gran del món, malgrat que l'exportació d'armes ajuda a reforçar dictadures, menyscaba el respecte envers els drets humans i impedeix combatre amb eficàcia la pobresa. SweFOR treballa amb informació i defensa una política més restrictiva pel que fa al comerç d'armes, tant sobre el paper com en la pràctica.

El debat sobre la seguretat

Tots els conflictes armats es poden evitar en una fase o altra.

La guerra es pot eradicar si el món utilitza els seus recursos d'una manera preventiva. En el debat sobre la seguretat, SweFOR afirma que la Unió Europea i Suècia haurien de potenciar el suport que donen a les accions preventives. També hem pres part en exercicis militars per indicar la funció de consolidació de la pau que les organitzacions de

A peace-sign made of bits of destroyed weapons at a campaign day against small arms in Stockholm in 2006.

la societat civil poden fer i han de fer, abans, durant i després d'un conflicte armat.

Per a més informació sobre el programa de seguretat humana i desarmament, poseu-vos en contacte amb Håkan Mårtensson, telèfon: +46-8-453 69 94; adreça de correu electrònic: hakan.martensson@swefor.org.

18. Internacional de Resistents a la Guerra – Iniciativa Global contra els Especuladors de la Guerra

La Iniciativa Global contra els Especuladors de la Guerra és un projecte d'Internacional de Resistents a la Guerra que té per objectiu coordinar les campanyes contra les persones que es beneficien de la guerra.

Internacional de Resistents a la Guerra és una organització que treballa per posar fi a la guerra i a totes les seves causes. Aquells que es beneficien de la guerra constitueixen un lobby poderós que dona suport a la despesa militar i als preparatius bèl·lics. Les guerres creen mercats i són un mitjà per fer publicitat d'armes i productes relacionats amb la guerra. Aquesta és la raó per la qual creiem que els beneficiaris econòmics de les guerres no tan sols hi fan diners, sinó que també les afavoreixen per treure'n profit.

Els objectius de la Iniciativa Global contra els Especuladors de la Guerra són:

- Donar suport a grups que treballen contra els especuladors de la guerra.
- Animar més grups antimilitaristes a fer campanya contra les empreses, i els grups antiempresa a fer campanya contra les empreses que es beneficien de la guerra.
- Coordinar la producció i el compartiment de recursos importants per als especuladors de la guerra.
- Coordinar les accions internacionals i donar suport a les accions directes locals no violentes contra les empreses.

El treball eficaç contra els especuladors de la guerra ha d'incloure una sèrie d'estratègies. Els grups decideixen les empreses contra les quals faran campanya i creen les seves pròpies estratègies. La Iniciativa facilita l'intercanvi d'informació per tal que els grups s'ajudin entre si i intercanviïn idees. Nosaltres afavorim la coordinació d'accions contra els especuladors.

Coordinant els recursos ajudem a compartir informació entre els diferents organitzadors de campanyes per tal que sàpiguen qui són els especuladors, què fan, on estan i quins són els seus punts febles. També coordinem la informació sobre projectes i activitats que les organitzacions i els grups ja han posat en marxa, compartim informació sobre les diferents campanyes, els seus objectius i quines estratègies són les més eficaces i per què.

És una tasca molt difícil fer campanya contra els especuladors de la guerra. No es poden aplicar tàctiques antiempresarials com ara els boicots perquè aquestes companyies no produeixen béns de consum general.

Els mètodes que la iniciativa aplica i promou són els següents:

- Fer un seguiment de les companyies i els comitès i les juntes dels quals en forma part. La visibilitat és el seu punt feble. Exposar-los com a especuladors de la guerra davant la societat. Descriure els efectes de les seves armes, i les violacions dels drets humans que cometen els països als quals les venen.
- Explicar als contribuents com finança el seu govern els especuladors de la guerra amb els seus diners.
- Posar al descobert la corrupció existent entre els especuladors de la guerra arreu del món. Hi ha molts casos que la societat ha de conèixer i hi ha maneres imaginatives i espectaculars per aconseguir-ho.
- Exercir pressió sobre els governs perquè regulin aquestes companyies, exigint transparència i responsabilitat empresarial. Els especuladors de la guerra no poden complir aquestes normes.
- Analitzar quin paper tenen els bancs i les agències de crèdit a l'exportació a l'hora d'ajudar i subvencionar la indústria de guerra amb préstecs i crèdits. Com se senten els contribuents i les persones que obren dipòsits bancaris quan saben que els seus diners es fan servir per fabricar

armes?

- Animar els accionistes, ja siguin entitats o particulars, a exercir pressió sobre les empreses a través de resolucions dels accionistes i les juntes anuals.
- Animar els fons de pensions, les universitats i els municipis a no invertir en companyies que es beneficiïn de la guerra (entre les quals tots els especuladors de la guerra, no tan sols els fabricants d'armes).
- Coordinar accions no violentes contra els especuladors i organitzar dies d'acció contra els especuladors de la guerra.

Com que IRG és una xarxa d'activistes antimilitaristes i no-violents, molts dels nostres afiliats ja participen en campanyes. Així, per exemple, el nostre afiliat belga, Forum voor Vredesactie, ha estat fent campanya contra institucions financeres i la seva participació en el comerç d'armes. Amb la seva campanya «My Money. Clear Conscience» (Els meus diners. La consciència tranquil·la), han aconseguit convèncer bancs i altres entitats financeres perquè no inverteixin en fabricants de bombes de dispersió. Ara miren d'animar-los perquè deixin d'invertir en fabricants d'armes nuclears.

Durant la Conferència Internacional d'IRG del 2006 a Alemanya, «Globalitzem la no-violència», vam organitzar un grup temàtic sobre l'especulació de la guerra que es va reunir durant cinc dies. Es van reunir organitzadors de diferents campanyes i entitats, entre les quals «My Money. Clear Conscience», de Bèlgica, Campaign Against Arms Trade, del Regne Unit, Campaigns Against Export Credit Agencies, de Bèlgica, Campaign Against Arms Trade, dels Països Baixos, Union Pacifist, de França, i War Resisters' League, dels Estats Units. A la conferència també hi van assistir representants de grups no violents i antimilitaristes que han estat motivats per la nostra iniciativa per començar a fer campanya contra empreses d'Israel, Corea del Sud, Finlàndia, Colòmbia, Xile, l'Índia i Alemanya.

Com a part de la Iniciativa, IRG també ha arribat a persones fora de la pròpia xarxa per mitjà de seminaris impartits en trobades com el Fòrum Social Europeu de Londres del 2004, el Fòrum Social Alternatiu de Veneçuela del 2006 i el Fòrum Social Europeu d'Atenes del 2006.

Entre les altres mesures que s'han adoptat per crear una iniciativa global d'IRG figuren dos actes que van tenir lloc al continent americà. A l'Amèrica del Sud, un acte sobre la despesa militar i la

intervenció dels Estats Units va ser organitzat per la Red Juvenil de Medellín, a Colòmbia, i el setembre del 2006, a l'Amèrica del Nord, US War Resisters va organitzar la conferència «Aturem els comerciants de la mort».

Fins ara hem aconseguit moltes coses. Molts grups que participen en la IRG comencen a desenvolupar les seves pròpies campanyes contra els especuladors de la guerra i IRG s'ha convertit en un eix que coordina les campanyes. Una manera de donar suport a aquests grups és la producció de recursos sobre els especuladors de la guerra. S'han dedicat dues edicions del butlletí d'informació d'IRG, *The Broken Rifle*, a aquest tema, i cada dos mesos s'envia un butlletí d'informació per correu electrònic, *War Profiteers' News*, amb notícies sobre els darrers avenços en les campanyes contra els especuladors de la guerra. El butlletí d'informació també consta de seccions especials, com ara l'especulador de la guerra del mes, la campanya del mes i una llista d'actes de les diferents campanyes. Per subscriure-us a *War Profiteers' News* podeu anar a <http://lists.wri-irg.org/sympa/info/warprofiteersnews>. També hem creat una pàgina web Wiki on els activistes poden editar i afegir nova informació al nostre lloc web sobre temes relacionats amb l'especulació de la guerra: <http://wri-irg.org/node/5248>.

Entre els plans futurs figuren l'organització d'un dia d'acció coordinat internacionalment contra els especuladors de la guerra, la publicació d'un manual sobre com organitzar campanyes contra els especuladors de la guerra i les polítiques governamentals sobre el comerç d'armes, la creació d'una base de dades per tal que els organitzadors de campanyes puguin investigar empreses, i la formació no violenta per a les campanyes que es dediquin a fer accions directes no violentes.

Javier Garate, info@wri-irg.org

War Resisters' International,
5 Caledonian Rd, London N1 9DX,
Gran Bretanya

Tel.: +44-20-7278 4040;

fax: +44-20-7278 0444;

Gizmo 1-747-6154775

A/e: infowri-irg.org

URL: www.wri-irg.org

6. CREACIÓ D'UNA XARXA MUNDIAL. LA TASCA DE L'IPB

LA NECESSITAT DE COORDINACIÓ

La investigació duta a terme per l'IPB sobre l'activitat de les ONG en el camp de la despesa militar i social ha posat de manifest la manca de coordinació internacional. Els organismes especialitzats han dut a terme força estudis sobre desarmament i desenvolupament, però l'aspecte associatiu i d'activisme internacional està molt per sota del que es pot trobar en àrees com les mines terrestres, el canvi climàtic, el deute dels països en via de desenvolupament, el Tribunal Penal Internacional i altres causes ben conegudes pel gran públic.

Això es deu en part al fet que les decisions pressupostàries es prenen principalment en l'àmbit nacional, per la qual cosa el centre d'atenció de les campanyes ha tendit a ser nacional. No obstant això, es poden aprendre moltes coses de les campanyes que s'han dut a terme en altres països; i cal fer molt més per sensibilitzar la població i generar associacions en els àmbits regional i global, per exemple a través de l'ONU i els seus organismes.

Per això, l'IPB considera important posar en contacte diferents tipus de grups que actualment no interactuen d'una manera sistemàtica sobre la qüestió de la despesa, com ara:

- Agrupacions de moviments pacifistes occidentals.
- Nous equips d'especialistes i grups activistes.
- Organismes de desenvolupament i els seus socis sobre el terreny.
- Moviments de la societat civil del Sud i l'Est.

A més, el tema pot arribar a atraure un gran suport de partits polítics, parlamentaris, autoritats locals, òrgans religiosos, grups de joves i estudiants, sindicats, organitzacions de dones, organismes de treball social i humanitari i grups científics i ambientals.

FUNCIONS DE L'IPB

Per tal de posar les bases per a la creació d'una xarxa coordinada, l'IPB va decidir de centrar-se en dues

activitats principals:

- organització de reunions, seminaris, tallers i conferències al voltant del tema del desarmament per al desenvolupament i la despesa militar, i
- publicacions de diferents tipus de documents com a recursos per a aquelles persones o entitats interessades per desenvolupar aquesta tasca als seus països i sectors.

Vam començar centrant-nos en l'Europa occidental, una regió on l'IPB és relativament forta, amb tradicions democràtiques que vénen de lluny i una societat civil activa. També és una regió amb una elevada despesa militar i on hi ha moltes de les empreses d'exportació d'armes més grans del món.

POSADA EN MARXA DE REUNIONS I CREACIÓ DE XARXES EN L'ÀMBIT NACIONAL

Tot i que el programa s'havia estat gestant durant un cert temps, es va posar en marxa oficialment en una consulta internacional a **Londres** a finals del 2005. La publicació del llibre de l'IPB *Warfare or Welfare?* també es va fer coincidir amb aquest acte. La idea d'una coalició o una campanya nacional va generar molt d'interès. Al juny següent l'IPB va celebrar un taller a **París**, al Salon des Initiatives pour la Paix, i un seminari d'un dia a **Ginebra** en col·laboració amb el Consell Mundial d'Esglésies. Aquestes tres reunions van demostrar la profunda preocupació amb què la societat civil veu la qüestió de les «prioritats equivocades» en la despesa pública i la necessitat urgent de prendre mesures per controlar la propagació de les armes lleugeres, les mines terrestres i altres sistemes d'armament que amenacen el desenvolupament sostenible.

CONFERÈNCIA TRIENNAL

L'esdeveniment més important del 2006 va ser la Conferència Triennal de l'IPB, celebrada el setembre a **Hèlsinki**. La Secretaria va treballar estretament amb els nostres socis finlandesos durant mesos per preparar-la. El primer dia es va dedicar íntegrament al principal tema del programa i es va titular «Desarmament sostenible per a un desenvolupament sostenible». Es va veure un missatge de vídeo de l'honorable president de l'IPB, l'ambaixador Jayantha Dhanapala de Sri Lanka. Amb anterioritat es va publicar un article a tota pàgina del secretari general de l'IPB a la revista del Comitè de Pau Finlandès. Els altres dies es van dedicar a les reunions de l'Assemblea, el Consell i la Junta, on es van debatre a fons les estratègies per elaborar el programa. El secretari general va pronunciar un discurs sobre el

tema al Fòrum dels Pobles Àsia Europa que es va celebrar just abans de la cimera governamental euroasiàtica (ASEM). També es van celebrar debats durant el transcurs del Congrés Mundial dels IPPNW, que es va celebrar a l'endemà de la conferència de l'IPB. Aquesta confluència de reunions durant la mateixa setmana va donar lloc a la interacció de diverses comunitats d'activistes.

EXTENSIÓ A EUROPA

L'objectiu de la creació de xarxes nacionals s'ha vist afavorit per la decisió dels membres de l'IPB de dos països (el **Regne Unit** i **Grècia**) de celebrar seminaris que se centrin en el tema específic del desarmament per al desenvolupament. A Grècia, després d'un greu accident en què es van veure implicats avions militars grecs i turcs a finals de maig del 2006, es va declarar un Dia d'Acció per posar en marxa una **campanya per reduir la despesa militar** als dos països.

S'han creat vincles especialment sòlids a **França**, on s'està elaborant un pla d'acció i s'estan establint contactes amb organismes de desenvolupament i municipis i, a més, s'està preparant l'edició francesa de *Warfare or Welfare?* El març del 2006 el secretari general de l'IPB va pronunciar un discurs sobre el tema del desarmament-desenvolupament en una conferència organitzada per Abolition 2000-France i el text es va reproduir a la revista nacional del Mouvement de la Paix. Aquest viatge va oferir l'oportunitat de debatre amb personal de la principal agència de desenvolupament francesa, el CCFD, com s'han de plantejar les qüestions relatives a la despesa militar.

La visita a Escandinàvia del 2006 va oferir l'oportunitat d'analitzar el desenvolupament de les xarxes **sueca** i **danesa**. Aquesta visita, combinada amb els contactes des de **Noruega** i **Finlàndia** durant la Triennal d'Hèlsinki, és una bona senyal per a la creació d'una **xarxa nòrdica** regional.

A finals del 2006 es van celebrar altres reunions europees: a **Londres**, organitzada per la Campanya Mundial de Desarmament, a **Copenhaguen** (reunió de planificació amb el Consell Nacional de la Pau), a **Brussel·les** (reunió de la Junta i trobades amb organitzacions membres) i a **París** (reunions amb editors i agències de cooperació).

INTRODUCCIÓ DEL PROGRAMA A L'ÀFRICA

El gener del 2007 el programa es va presentar per primera vegada a l'Àfrica. Es va organitzar una

sessió al **Fòrum Social Mundial** a **Nairobi**, en col·laboració amb Frères des Hommes, que organitzen una campanya semblant que porta per nom **Desarmament per Combatre la Pobresa**. Bona part del 2007 es va dedicar als preparatius d'un esdeveniment important al món àrab que es celebraria el novembre del 2007 a Alexandria, **Egipte**: el seminari internacional «Llibres o bombes?», a la Bibliotheca Alexandrina. Esperem que d'aquí neixi una nova xarxa regional.

COMISSIÓ SOBRE ELS DRETS DE L'INFANT

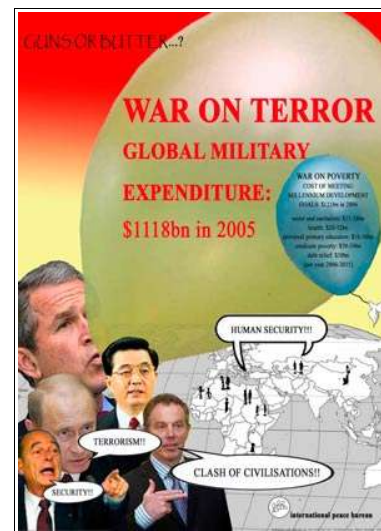
El 2006 i el 2007 la Secretaria de l'IPB va crear un grup de treball especial per analitzar com es poden plantejar les qüestions de les prioritats pressupostàries a la Comissió sobre els Drets de l'Infant, amb seu a Ginebra. El 6 de setembre es va celebrar una reunió amb l'organització sueca Save the Children, que ha dut a terme una tasca exhaustiva d'anàlisi dels pressupostos anuals. Arran d'aquesta reunió, l'IPB va redactar un document detallat per presentar-lo al Dia de Debat sobre els Recursos del CRC, el 21 de setembre del 2007 (disponible a www.ipb.org), on s'afirma que no es poden garantir prou recursos per promoure els drets dels infants si no es posa remei al bloqueig dels grans fons de diners encallats en el sector militar. Aquest és un projecte a llarg termini que trigarà temps a donar resultats, però creiem que és una via positiva que introdueix novetats en la manera de combinar els temes dels drets humans, el desenvolupament i la pau.

PUBLICACIONS

A part de la nostra **guia bàsica** *Warfare or Welfare?* i aquest volum, l'IPB ha dedicat força recursos a la producció d'eines per organitzar campanyes.

Els membres londinencs de l'IPB han treballat amb la Secretaria per fer el **pòster de campanya** de mida A3 i color «Guns or Butter?» (Armes o mantega?) sobre la despesa militar enfront de la despesa per assolir els ODM.

Aquest pòster es va fer públic a la conferència d'Hèlsinki el setembre del 2006.

S'ha tornat a posar en marxa un nou **butlletí d'informació electrònic**, l'*IPB News*. Es publica cada

quinze dies i la majoria dels articles estan relacionats directament amb el programa «Desarmament per al desenvolupament».

S'ha publicat una sèrie d'**estudis de l'IPB** sobre diversos aspectes del programa, com ara la corrupció en el comerç d'armes, el canvi climàtic i el conflicte, les armes lleugeres i el desenvolupament, etc.

S'està preparant una gran **exposició fotogràfica de l'IPB** amb l'ajuda de professionals dels mitjans de comunicació.

Tots aquests materials es poden consultar al nou **lloc web de l'IPB**: www.ipb.org.

XARXA GLOBAL

Durant el període 2006-2007 hem avançat considerablement en l'objectiu a llarg termini d'una xarxa global, cultivant els nostres contactes a tots els continents, entre els quals hi ha la **plataforma interreligiosa** coneguda com a Globalpriorities.org, que també se centra en aquestes qüestions. La col·laboració amb Frères des Hommes i la seva agrupació coneguda com a **Desarmament per Combatre la Pobresa** també sembla que pot donar bons resultats.

La mateixa IPB és avui una federació de 282 organitzacions presents a 70 països, moltes de les quals treballen en els temes que es debaten en aquest llibre. Hem elaborat un **directori mundial de grups** actius en aquest camp.

PLANS DE FUTUR

El tret principal del treball futur de l'IPB serà desenvolupar les associacions amb els grups clau que sorgeixin en diferents països en suport del programa. Tenim l'esperança de constituir relacions sòlides amb grups que treballen sobre les prioritats pressupostàries a l'Àsia, l'Europa de l'Est i l'Amèrica Llatina. Esperem encarregar nombroses traduccions dels nostres materials i garantir-ne una àmplia distribució internacional. S'organitzaran tallers, seminaris i conferències segons les necessitats expressades i els recursos disponibles. En aquests debats i aquestes xerrades serà molt important analitzar com es poden generar estratègies de campanya eficaces i mantenir aquest treball a llarg termini.

7. LLOCS WEB

A. DESPESA MILITAR I SOCIAL

Internacional:

Bank Track

www.banktrack.org

Campanya de Desarmament per Combatre la Pobresa

www.france-fdh.org/campagnes/disarmament/disarmament-to-combat-poverty.htm

Consell Mundial d'Esglésies

www.wcc-coe.org

+ Dècada per Superar la Violència

www.overcomingviolence.org

Control Arms

www.controlarms.org

Economists for Peace and Security (ex-ECAAR)

www.epsusa.org

Fatal Transactions

www.fataltransactions.org

Geneva Centre for the Democratic Control of the Armed Forces

www.dcaf.ch

Global Initiative Against War Profiteers
www.wri-irg.org/nonviolence/cawp.htm

Global Priorities.org
www.globalpriorities.org

Global Security.org
www.globalsecurity.org

INESAP
www.inesap.org

International Action Network on Small Arms
www.iansa.org

International Alert
www.international-alert.org

International Network of Engineers and Scientists for Global Responsibility (INES)
www.inesglobal.com

International Peace Bureau
www.ipb.org

International Peace Research Association
www.ipraweb.org

International Physicians for the Prevention of Nuclear War
www.ippnw.org

Pax Christi International

www.paxchristi.net

Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament

www.undp.org

Programa de les Nacions Unides per al Medi Ambient

www.unep.org

Stockholm International Peace Research Institute

www.sipri.org

UNESCO

www.unesco.org

UNICEF

www.unicef.org

UN Institute for Disarmament Research

www.unidir.org

War Resisters International

www.wri-irg.org/from-off.htm

Women's International League for Peace and Freedom

www.wilpf.int.ch

www.reachingcriticalwill.org

www.reachingcriticalwill.org/corporate/corporateindex.html

Regional:

Educating Cities – Amèrica Llatina

www.rosario.gov.ar/sitio/paginainicial

European Network against Arms Trade

www.enaat.org

NPI-Africa

www.npi-africa.org

Alemanya:

Bonn International Center for Conversion

www.bicc.de

Informationsstelle Militarisation (IMI)

www.imi-online.de

Bèlgica:

Groupe de Recherche et d'Information sur la Paix et la Sécurité

www.grip.be

Netwerk Vlaanderen

www.netwerkvlaanderen.be/en

Canadà:

Canadian Peace Alliance

www.acp-cpa.ca

Costa Rica:

Fundación Arias para la Paz y el Progreso Humano

www.arias.or.cr

Espanya:

Fundació per la Pau, Catalunya

www.fundacioperlapau.org

Campanya contra la recerca militar

www.prouinvestigaciomilitar.org

Estats Units:

Alliance for the Global Wellness Fund Treaty

www.globalwellnesstreaty.org

Arms Trade Resource Centre, World Policy Institute

www.worldpolicy.org/projects/arms

Borgen Project

www.borgenproject.org

Brookings Institution

www.brookings.edu/FP/projects/nucwcost/weapons.htm

Centre for Arms Control and Non-Proliferation

www.armscontrolcenter.org

Centre for Defense Information

www.cdi.org

Federation of American Scientists

Arms Sales Monitoring Project

www.fas.org/asmp

Friends Committee on National Legislation

www.fcnl.org

Global Security.org

www.globalsecurity.org

National Priorities Project, cost de la guerra

www.costofwar.com

Peace Action

www.peace-action.org

Peace Majority

www.peacemajority.org

Western States Legal Foundation

www.wslfweb.org

Women's Action for New Directions

www.wand.org

World Policy Institute/Arms Trade Resource Center

www.worldpolicy.org/projects/arms

França:

Centre pour la Recherche et d'Information pour le Développement

www.crid.asso.fr

Comité Catholique contre la Faim et pour le Développement

www.ccfid.asso.fr

Frères des Hommes
www.france-fdh.org

Mouvement de la paix
www.mvtpaix.org

Guatemala:

Grupo de Apoyo Mutuo, Guatemala
www.gam.org.gt

Japó:

Campanya Article 9, Japó
www.article-9.org

Regne Unit:

Arms Reduction Coalition
www.arcuk.org

British American Security Information Council (BASIC)
www.basicint.org

Campaign against the Arms Trade
www.caat.org.uk

Campaign for Nuclear Disarmament
www.cnduk.org

Movement for the Abolition of War
www.abolishwar.org.uk

Oxford Research Group

www.oxfordresearchgroup.org.uk

Scientists for Global Responsibility

www.sgr.org.uk

Sud-àfrica:

Ceasefire

www.ceasefire.org.za

Suècia:

Save the Children - Sweden

www.savethechildren.se

Swedish Fellowship of Reconciliation

www.swefor.org

Swedish Peace and Arbitration Society

www.svenska-freds.se/english

B. CREACIÓ DE CAMPANYES I ESTRATÈGIA

Amnistia Internacional

Manual de campanyes

www.amnesty.org/en/library/info/ACT10/002/1997

i

www.amnesty.org/campaign

AVAAZ

www.avaaz.org/en/about.php

Campaign Strategy (Chris Rose)

www.campaignstrategy.org

Analitza idees per a l'estructura i l'estratègia aplicables a la majoria de campanyes. Vegeu especialment la impressionant col·lecció d'ineestimables recursos:

www.campaignstrategy.org/resources.html

Cluster Munitions Coalition

www.stopclustermunitions.org/campaign-resources

i especialment:

www.minesactioncanada.org/tool_kit/en/index.html

Frameworks Institute

www.frameworksinstitute.org

Friends of the Earth

www.foe.co.uk/campaigns

International Action Network on Small Arms

Information Kit on Women and Armed Violence

www.iansa.org/documents/index.htm

International Campaign to Ban Landmines

www.icbl.org/tools

International Freedom of Expression Exchange

Handbook for advocates

www.ifex.org

START

Study, Think, Act, Respond Together

www.startguide.org

Stop Esso

www.greenpeace.org.uk/climate/stop-esso

The Yesmen (imitadors radicals)

www.theyesmen.org

Training for Change

www.trainingforchange.org

Wikileaks

Un lloc per a periodistes, persones que expliquen casos reals i altres

www.wikileaks.org

8. PUBLICACIONS

A. DESPESA MILITAR I SOCIAL

BARRILLOT, Bruno, *Audit atomique*, CDRPC, Lió, França, 1999, www.obsarm.org/main/recherche-cdrpc.htm.

BENNIS, Phyllis; LEAVERAND, Erik, *The Iraq Quagmire: the Mounting Costs of War and the Case for Bringing Home the Troops*, Institute for Policy Studies, Nova York, 2005.

CENTRE FOR DEFENSE INFORMATION, *Security after 9/11: Strategy Choices and Budget Tradeoffs*, CDI, Washington DC, 2003.

CENTRE FOR DEFENSE INFORMATION, *Military Almanac*, CDI, Washington DC, 2001-2002.

GENEVA CENTRE FOR THE DEMOCRATIC CONTROL OF ARMED FORCES, *Parliamentary Oversight of the Security Sector*, DCAF, Ginebra, 2003.

GREIDER, William, *Fortress America*, Public Affairs, EUA, 1998.

JOLLY, Richard, «Military Spending and Development», a *Insights*, 2004, www.id21.org.

KLEIN, Lawrence, *World Peace and Economic Prosperity*, document presentat al Simposi de les Nacions Unides sobre Desarmament i Desenvolupament, 2004.

LANGLEY, Chris, *Soldiers in the Laboratory: Military Involvement in Science and Technology – and some alternatives*, Scientists for Global Responsibility, Regne Unit, 2005.

MAKUPULA, C. N., «Disarmament and Development: a South African Perspective», a *Disarmament Forum*, UNIDIR, 2003.

NATIONAL PEACE COUNCIL, SRI LANKA, *Cost of War*, Colombo, 1998.

PALME COMMISSION, *Common Security: A Programme for Disarmament*, Pan, 1982 (cap. 4: «Economic and Social Consequences of Military Spending»).

PAUKERT, Lisa; RICHARDS, Peter, (eds.), *Defense expenditure, industrial conversion and local employment*, International Labour Office, 1991.

MEHTA, Vijay, *Arms No More*, Arms Reduction Coalition, Londres, 2005.

ROCHE, Douglas, *Bread not Bombs: A Political Agenda for Social Justice*, University of Alberta Press, 1999.

SACHS, Jeffrey, *The End of Poverty*, Penguin, 2005.

SCHWARTZ, Stephen (ed.), *Atomic Audit: the Costs and Consequences of US Nuclear Weapons since 1940*, Brookings Institution, EUA, 1998.

SIVARD, Ruth Leger, *World Military and Social Expenditures* (16 edicions, de 1974-96), World Priorities Inc., Washington DC.

STAPLES, Steven, *Breaking Rank – A Citizens’ Review of Canadian Military Spending*, Polaris Institute, 2002,
www.polarisinstitute.org/polaris_project/corp_security_state/publications_articles/breaking_rank.pdf.

STOCKHOLM INTERNATIONAL PEACE RESEARCH INSTITUTE, *SIPRI Yearbook, 2007 i Military Expenditures Database* a www.sipri.se.

UNITED NATIONS, *Human Development Report*, UNDP, 2007.

UN LIREC, *Basic Guidelines for the Development of Defense White Books*, www.unlirec.org.

WORLD COUNCIL OF CHURCHES, *World Military Expenditures: a compilation of data and facts related to military spending, education and health*, www.overcomingviolence.org/fileadmin/dov/files/wcc_resources/dov_documents/MilitarySpendingReport.pdf.

B. ORGANITZACIÓ DE CAMPANYES I ESTRATÈGIA

ASHFORD, Mary-Wynne; amb DAUNCEY, Guy, *Enough Blood Shed - 101 Solutions to Violence, Terror and War*, New Society Publishers; 2006.

HOCHSCHILD, Adam, *Bury the Chains: Prophets and Rebels in the Fight to Free an Empire’s Slaves*, 2005, Houghton Mifflin, EUA.

LATTIMER, Mark, *The Campaigning Handbook*, Directory of Social Change, Londres, 2000, www.dsc.org.uk/acatalog/Volunteering.html.

MOYER, Bill, amb MACALLISTER, JoAnne; FINLEY, Mary Lou; SOIFER, Steve, *Doing Democracy: The MAP Model for Organizing Social Movements*. New Society Publishers, 2001.

ROSE, Chris, *How to Win Campaigns: 100 Steps to Success*, Earthscan Publications, 2005, <http://shop.earthscan.co.uk>.

9. L'OFICINA INTERNACIONAL PER LA PAU – MÉS DE 100 ANYS TREBALLANT PER LA PAU

L'**Oficina Internacional per la Pau (IPB)** està consagrada a la visió d'un món sense guerra i és la federació internacional per la pau més antiga del món. L'IPB reuneix persones que treballen per la pau en molts sectors diferents, no tan sols organitzacions pacifistes sinó també organismes de dones, joves, laborals, religiosos i professionals. Va rebre el premi Nobel de la pau el 1910 i al llarg dels anys 13 membres de l'IPB també han rebut aquest guardó. La funció principal de l'IPB és posar en contacte les organitzacions i els individus que en formen part per tal de constituir una xarxa global que aplegui coneixement i experiència per organitzar campanyes amb una causa comuna. Cada any l'IPB concedeix el **premi de la Pau Sean MacBride**.

Primers anys d'història

L'IPB es va fundar el 1891, com a resultat del III Congrés Universal de la Pau celebrat a Roma. El polític danès Fredrik Bajer en va ser el primer president i el suís Élie Ducommun el seu primer secretari general. Entre els seus dirigents més actius hi havia la baronessa austríaca Bertha von Suttner. Al principi la seu de l'IPB era a Berna i l'IPB va passar a ser l'òrgan executiu de la Unió Internacional de les Societats de Pau. El seu objectiu era «coordinar les activitats de les diverses societats per la pau i promoure el concepte de resolució pacífica de les disputes internacionals». En els seus primers anys, totes les organitzacions de pau nacionals es van afiliar a l'IPB i es van identificar amb la seva ideologia i el seu programa.

Entre les qüestions importants que tractava l'Oficina per la Pau en els seus primers anys figuren afers com ara els procediments d'arbitratge, els tractats de pau bilaterals, la creació d'un tribunal permanent

de justícia internacional i una mena d'òrgan intergovernamental o supranacional per a la cooperació i la resolució de disputes entre nacions. Per promoure aquestes idees, l'Oficina va organitzar un congrés de pau anual, va introduir programes d'educació per la pau i va exercir la seva influència en actes com la **Conferència de Pau de l'Haia del 1899**. També va ser un punt de trobada per a individus i organitzacions que treballaven per la pau i va distribuir informació a través de la seva publicació quinzenal *Correspondance bimensuelle* i el seu anuari *Annuaire du mouvement pacifiste*. L'IPB era un organisme influent que atreia l'atenció de l'opinió pública i els polítics cap a les preocupacions per la pau i va promoure amb bons resultats la idea del que acabaria sent la Lliga de les Nacions.

Les guerres mundials

La Primera Guerra Mundial va obstaculitzar la tasca de l'Oficina i va posar fi a la Unió Internacional de Societats per la Pau. Un cop acabada la guerra, l'IPB va ser incapaç de mantenir la mateixa posició predominant entre les organitzacions i les institucions internacionals. Ja existia un òrgan intergovernamental que fomentava les idees de l'arbitratge i la mediació i ja no calia que una organització no governamental se centrés en aquestes qüestions. A més, el moviment internacional per la pau va adoptar un model més diversificat d'ideologies, interessos i projectes, i ja no era possible ni convenient tenir únicament un sol òrgan de coordinació. L'IPB va decidir concentrar els seus esforços sobretot a comunicar les idees i les propostes del moviment per la pau a les persones responsables de prendre decisions en els àmbits governamental i intergovernamental. Per tal de mantenir un contacte estret amb la nova Lliga de les Nacions i el cercle diplomàtic, l'IPB va traslladar la seva Secretaria a Ginebra el 1924, d'on ja no s'ha mogut.

Durant la Segona Guerra Mundial, tant per raons pràctiques com ideològiques, la tasca de l'Oficina Internacional per la Pau es va aturar i els seus actius van quedar temporalment sota la supervisió de les autoritats suïsses. El 1946 algunes de les seves primeres organitzacions membres es van reunir per restablir l'Oficina i reprendre la seva tasca. El resultat va ser una nova organització internacional anomenada Comitè d'Enllaç Internacional d'Organitzacions per la Pau (ILCOP). El gener del 1961, després de diversos anys de negociacions, aquesta nova organització va ser reconeguda pel Consell Federal Suís com la successora legal de l'antiga Unió Internacional de Societats per la Pau. Els actius de l'Oficina es van atorgar a l'ILCOP i la seva biblioteca es va dipositar a les Nacions Unides, a Ginebra. Poc després, l'ILCOP va tornar a adoptar el nom d'Oficina Internacional per la Pau, el nom

amb el qual es coneix actualment.

L'IPB avui

Durant la guerra freda, l'IPB va tractar qüestions com ara el desarmament, l'objecció de consciència i el manteniment de la pau a càrrec de l'ONU. Els membres van anar augmentant a poc a poc. A principis de la dècada de 1990, l'IPB va treballar en el **World Court Project** (Projecte de Tribunal Mundial), que va obtenir un dictamen consultiu històric sobre les armes nuclears del Tribunal Internacional de Justícia. El maig del 1999, l'IPB va jugar un paper decisiu en l'organització del **Congrés d'Apel·lació de l'Haia per la Pau**, que va donar pas a la **Campanya Mundial per a l'Educació per la Pau** (www.haguepeace.org). El 2004 l'IPB va coorganitzar una gran conferència internacional de pau de cinc dies de durada, com a part del **Fòrum de Barcelona**, titulada «Cap a un món sense violència». El tema de les **dones en el manteniment de la pau** va ser l'eix d'un programa de dos anys pensat per commemorar el centenari del premi Nobel concedit el 1905 a Bertha von Suttner.

El 2005 l'IPB va posar en marxa un nou programa, **«Desarmament sostenible per a un desenvolupament sostenible»**, pensat per reflectir la preocupació pública general davant del ràpid augment en la despesa militar global, així com els indicis que l'armament (com ara les armes lleugeres, les bombes de dispersió i les mines terrestres) són un gran obstacle per al desenvolupament sostenible. L'IPB és partidària d'aplicar grans retallades en els pressupostos de defensa i d'adoptar un enfocament basat en la «seguretat humana». Entre les activitats organitzades per aconseguir aquests objectius figuren seminaris, publicacions, llocs web, butlletins d'informació electrònics, exposicions, etc. A poc a poc s'estan creant xarxes nacionals i internacionals. També hi ha altres temes d'interès, com el desarmament nuclear, la prevenció i la resolució de conflictes, l'ensenyament de la història de la pau i l'educació per la pau.

Membres

L'any 2007 la xarxa de l'IPB havia arribat a les 282 organitzacions membres, amb grups a més de 70 països. Actualment en poden ser membres:

- les organitzacions que treballen per la pau i la cooperació internacional;

- els consells nacionals per la pau o altres federacions que coordinen el moviment per la pau dels seus respectius països, i
- les organitzacions nacionals i locals que treballen directament per la pau i la cooperació internacional.

En poden ser membres associats les organitzacions i els individus que donin suport a l'objectiu de l'Oficina Internacional per la Pau.

10. CATÀLEG DE PUBLICACIONS DE L'IPB

Warfare or Welfare?

Disarmament for Development in the 21st Century – a Human Security Perspective

El primer d'una nova sèrie de documents que relacionen la pau i la pobresa. La intenció d'aquest nou programa de l'IPB és recuperar la idea del desarmament i el desenvolupament (molt debatuda a la dècada de 1980 a l'ONU), posar-la al dia i emmarcar-la en el context de la «seguretat humana». Temes principals: **despesa militar, efectes de l'armament sobre el desenvolupament, bases militars**. Colin Archer i David Hay-Edie, 100 pàgines, 2005. Anglès, 20 francs suïssos (a la venda també a www.ipb.org).

The Life of Bertha von Suttner and her Legacy for Women Peacemakers Today

Fullet sobre la primera dona que va guanyar el premi Nobel de la pau, que també va ser vicepresidenta de l'IPB. Inclou un estudi de la tasca de les dones de l'època per a l'establiment de la pau. Copublicat amb el Moviment Internacional de la Reconciliació. Anglès, 36 pàgines, 2005, 5 francs suïssos.

From War to Peace

Analitza les lectures que es poden extreure dels èxits i els fracassos en els acords de pau de l'última dècada, a partir de l'estudi de les transicions del conflicte armat a la pau de nou països concrets. Està pensat com una guia pràctica per als negociadors de pau (ja siguin interlocutors governamentals o no estatals). Escrit per Caroline Guinard, Nonviolence International. Anglès, 186 pàgines, 2004, 20 francs suïssos.

Peace Is Possible

Trenta relats populars breus sobre tasques d'establiment de la pau que han donat bons resultats escrits per al gran públic. Consells sincers i personals de grans personatges que treballen per la pau, com el dalai-lama, Nelson Mandela, Mikhail Gorbatxov, Joseph Rotbalt i Jody Williams, especialment per a un ampli cercle de lectors, joves i grans. Editat per Fredrik Heffermehl, exvicepresident de l'IPB. **Actualment en 17 llengües!** Anglès, espanyol, bengalí, noruec, finès, serbocroat, urdú, japonès i aviat vuit llengües més, 150 pàgines, 20 francs suïssos, vegeu www.peaceispossible.info.

Élie Ducommun: 1833-1906

Articles sobre el primer secretari general de l'IPB, premi Nobel de la pau 1902. Consta d'un capítol sobre l'IPB d'aquella època. Majoritàriament en francès, un capítol en anglès, 300 pàgines (il·lustrat), 20 francs suïssos.

International Women's Day for Peace and Disarmament – May 24

Paquet d'informació anual sobre la tasca a favor de la pau de les dones arreu del món. L'edició del 2007 se centra en els problemes i les lluites, així com les fites de les noies i les dones joves a l'Àfrica, l'Orient Mitjà, l'Àsia i Europa. Publicat per l'IPB i el Moviment Internacional de la Reconciliació. Anglès, 30 pàgines, 5 francs suïssos.

Time to Abolish War! A Youth Agenda for Peace and Justice

Un fullet molt popular que ha sorgit del Programa de Joventut de la conferència d'Apel·lació de l'Haia per la Pau del 1999. Recopilat per Jo Tyler i Adam Berry i publicat amb el suport de la Fundació Europea per a la Joventut. Engloba tota una sèrie de campanyes i temes d'Apel·lació de l'Haia i inclou tires còmiques, poemes, idees d'acció, llistes de contacte, etc. Una eina ideal per a l'educació per la pau per utilitzar a l'aula o amb grups de joves. Anglès, 50 pàgines, 8 francs suïssos.

Report of the Geneva International Peace Education Conference

Seleccions de diverses presentacions sobre la conferència de quatre dies de l'IPB que va reunir adults i joves que treballen per promoure l'educació per la pau. Els capítols tracten la història, la teoria i els mètodes de l'educació per la pau i també hi trobem exemples de l'educació per la pau arreu del món. Editat per l'assessora històrica de l'IPB Verdiana Grossi. Anglès i francès, 116 pàgines, 20 francs

suïssos.

Tackling the Flow of Arms

Un estudi internacional de les iniciatives contra el comerç d'armes. Ernst Gülcher, International Peace Information, Anvers. Anglès, 179 pàgines, 12 francs suïssos.

Chernobyl: Environmental, Health, and Human Rights Implications

Trencar el silenci per dir la veritat: els testimonis d'experts documenten la funció de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica en aquest desastre humanitari i revelen clarament l'impacte de l'energia nuclear sobre el medi ambient. Editat per Solange Fernex, exvicepresident de l'IPB, i publicat en col·laboració entre l'IPB, el Tribunal Popular Permanent i la Comissió Mèdica Internacional sobre Txernòbil. Edicions en anglès i francès, 230 pàgines, 12 francs suïssos.

The Right to Refuse Military Orders

Analitza l'aplicació dels Principis de Nuremberg a les situacions de guerra i opressió, entre les quals el Vietnam, Romania i els Territoris Ocupats. Entre els temes que es tracten figuren la resistència a les armes nuclears, el servei militar, la tortura i la repressió dels atacants. Soldats, advocats i activistes hi han contribuït amb valuosos punts de vista. Editat per Merja Pentikäinen. Anglès, 112 pàgines, 10 francs suïssos.

IPB News

Ara també disponible electrònicament. Per a més detalls, poseu-vos en contacte amb la Secretaria.

Informes anuals de l'IPB

Els informes anuals estan disponibles a www.ipb.org.

**More Soldiers in
the Laboratory**

**Drastic Increase in
Defence Budget**

**Take the arms companies
out of government.**

El gasto militar del ejercicio 2007

Security
Spending tripled since
Twin Towers attack

Where do you draw the line?

Research into the financial links between five bank
groups and companies that abuse human rights

Petition Campaign:

No to Rearmament!

Yes to Reconstruction!

Global spending on arms tops \$1 trillion

America won't simply be paying with its dead. The Pentagon is trying to silence economists who predict that several decades of care for the wounded will amount to an unbelievable \$2.5 trillion. By *Andrew Stephen*

*Où est
le budget
pour le
désarmement ?*

Iraq:

**the hidden
cost of the war**